

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 962

HET GOUD VAN DEN WITTEN BEER.

20 cent

Brullend van woede omstrengelden de twee mannen elkander, zich met moeite staande houdend op het sneeuwdek.

NIEUWE SERIE

Het goud van den Witten Beer.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE HUT AAN HET MEER.

De zon was dien dag nauwelijks twee uren boven den horizon geweest, en had haar weg afgelegd in een tragen, zeer flauwen boog, waarvan het hoogste punt nauwelijks een paar graden boven den kim had gelegen.

Zeer vroeg in den middag was die eigenaardige schemering ingetreden, die geen dag is, maar ook geen nacht, en die men alleen aantreft op de hoogste breedten, daar, waar de mensch iedere minuut moet strijden tegen de overnacht van een meedoogenlooze natuur, tegen felle koude, tegen gebrek, tegen de wilde dieren.

Sinds een uur echter was de maan opgekomen, verwonderlijk groot, en bescheen met haar star, wit licht de eindeloze vlakke, die slecht in het Noorden eenige oneffenheden vertoonde, lage heuvelen, maar die, evenals de vlakke, schier geheel schuil gingen onder een dik bed van hardbevoren sneeuw.

Over die vlakke nu bewoog zich vrij snel een groote slede voort, van stevig maaksel, tamelijk hoog beladen, en getrokken door twaalf stevige, blijkbaar goed geoefende en aan dit werkje gewende honden.

Drie mannen gingen er naast, op hun sneeuwschoenen, en dik in hun pelzen gepakt, want de koude was zeer fel, en een thermometer zou een temperatuur hebben aangegeven van dertig graden onder nul. Het was echter volmaakt windstil, en dat mocht een groot geluk worden genoemd.

Deze drie reizigers waren John Raffles, Charles Brand, en de trouwe chaffeur, James Henderson.

Eenige weken tevoren waren zij uit New York vertrokken met het uitsluitend doel, in het hooge Noorden, in de stille eenzaamheid van de poolstreken, te jagen op den eland, den beer en ander eetbaar wild.

Hun tocht was echter niet zonder avonturen gebleven, en reeds hadden zij er een beleefd, dat hen in groot gevaar had gebracht, grooter dan hun ten deel had kunnen vallen van de verscheurende dieren!

Sedert een paar dagen echter trokken zij rustig voort, in niet al te groote dagreizen, want zij hadden den tijd, en zij wilden de honden niet al te zeer vermoeien. Een uitstekende tent verleende hun des nachts een veilig onderkomen,

en als zij in hun met een dikke, wollen schapenvacht gevoerde slaapzakken kropen, konden zij zich zelfs behaaglijk gevoelen, in de nabijheid van een groot houtvuur, dat steeds werd aangelegd.

Een paar uren geleden hadden zij de oevers van het Pelly Meer verlaten, waar zij een maaltijd van berenvleesch en boonensoep alle eer hadden bewezen. Zij trokken nu op langs de oevers van de groote Visch Rivier, en gingen derhalve weder een weinig naar het Zuiden.

Dat had echter een doel, zooals men spoedig genoeg zien zal.

Van eenig menschelijk wezen hadden zij reeds dagenlang geen spoor gezien, met uitzondering dan van een tweetal manschappen van de Koninklijke Bereden Politie, die eveneens hunne paarden hadden afgedankt, en met hun sterke hondenslede oostwaarts trokken, in de richting van de Hudson Baai.

Het kwam hun voor dat die beide politie-mannen in hun dikke pelzen eenigszins wantrouwend waren geweest, en langen tijd hadden besteed aan de bestudeering hunner papieren, maar dat waren zij reeds weder vergeten.

Voor het overige — geen enkel huis, geen gehucht, laat staan een dorp, en nog veel minder een stad!

Algeheele verlatenheid, die somtijds neerdrukkend werkte, en die door zwakke geesten niet kan worden verdragen.

Er was den dag te voren versche sneeuw gevallen, maar het was blijven doorvriezen, harder dan ooit, en de sneeuw was uitstekend voor de slede — ofschoon zij de zolen van de hondenspooten op een zeer harden proef stelde.

In het heldere maanlicht waren de indrukken van wolvenpooten, ofschoon vrij zwak, duidelijk zichtbaar. Het spoor bewoog zich voor hen uit, en daar er geen wind stond, koesterden de reizigers volstrekt geen vrees. Trouwens, de wolven waren zeker niet meer dan zes of acht in aantal.

Aan hun linker hand zagen de drie zwijgend voortgaande mannen door de lage heuvels van den oever heen nu en dan het ijs blinken van de rivier, een dikke korst, in staat om zelfs kanonnen te dragen als het moest. Op die plekken had de sneeuw nog geen vat kunnen krijgen op het gladde ijsdek, want de wind had zich pas sedert het invallen van de duisternis gelegd.

Het kon omstreeks acht uur zijn, toen de honden plotseling teekenen van onrust begonnen te geven, de snuiten omhoog staken, om de

lucht op te snuffelen, en een dreigend gebrom lieten hooren, zonder een enkel oogenblik op te houden met trekken.

Raffles hief het hoofd op uit zijn gepeins, liet een kort, klappend geluid met de tong hooren, hield de slede van achter tegen, zoodat zij door haar vaart de achterste honden niet zou verpletteren, of zwaar verwonden, en alles stond in een paar enkele tellen stil.

De stilte stond strak, als een onmetelijke, kristallen stolp over de eindeloze vlakte. En nu klonk plotseling binnen in die stolp een snel getik, alsof een reuzenvinger tegen dat kristal klopte.

Het geluid kwam van de zijde van de Rivier.

En toen de drie mannen hunne blikken naar die zijde wendden, zagen zij een klein, zwart ding in snelle vaart het ijsdek oversteken in hun richting, op eenigen afstand gevolgd door nog zes of acht andere stipjes die zich even snel voortbewogen.

— Een hert! riep Brand uit.

— En wolven! voegde Raffles er lakoniek aan toe. De dieren zijn op jacht. Ik geloof dat het een jonge eland is.

Inderdaad, na eenige oogenblikken reeds kon men aan het breede machtige gewei onmiddellijk een van de schoonste dieren onder het hertengeslacht herkennen.

In groote sprongen, nu en dan uitglijdend, maar zich bliksemsnel herstellend, ijde het achtervolgde dier over het ijs, bereikte den oever, verdween een oogenblik uit het gezicht achter een der heuvels, en kwam toen weer te voorschijn. De vlakte opstormend, in de richting van een donker pijnbosch op bijna een kilometer afstand, waar het dier misschien beveiliging hoopte te vinden.

De wolven overhaasten zich volstrekt niet. Zij jaagden op de wijze die deze steeds toepassen als zij met een kleinen troep een stuk wild achtervolgen. Niet zoodra was de vlakte bereikt of twee hunner, blijkbaar de snelsten, zonderden zich links en rechts van den kleinen hoofdtroep af, en liepen al spoedig op gelijke hoogte als de eland, maar wel twintig meters van het beest verwijderd, en zonder dat zij er aandacht aan schenen te besteden.

Met iederen sprong kwamen zij een weinig meer naar voren, en toen pas, nadat zij den eland voorbij waren, begonnen zij weer heel langzaam elkander te naderen. De toeleg was duidelijk. Op deze wijze maakte zij het den vluchteling onmogelijk, naar links of naar rechts te ontkomen.

En omkeeren zou ook niet baten, want op zijn hielen volgde de hoofdtroep, iets minder snel, maar vastberaden.

Het uitgeputte, opgejaagde dier scheen te begrijpen dat zijn oogenblikken geteld waren. Het stond plotseling stil, op ongeveer twee honderd meters van de slede, snuivend, terwijl zijn neusgaten bloedden, wendde zich om, en wachtte met gebogen kop de uitgehongerde wolven op.

De beweging had zoo snel plaats, dat de wolven reeds bij hem waren, voor zij goed begrepen, wat het dier voornemens was. De eland vertrad den voorste onder zijn hoeve, en nam er een op zijn machtig gewei, dien hij wel tien meters de lucht in wierp, zoodat de wolf met gebroken ribben op de harde sneeuw bleef liggen.

Maar de beide roofdieren op de flanken hadden den nijptang reeds gesloten, en sneller dan de gedachte, kleefden zij aan de keel van het jonge, zeker van de kudde afgedwaalde en nog onervaren dier, dat onmiddellijk op de knieën viel, en een scherpen, bijna mensche-lijken kreet van doodsangst deed hooren.

— Maak er een einde aan, Brand, zeide Raffles kortaf.

Grand haalde snel zijn buks uit het foudraal, bracht het wapen aan den schouder, mikte even en schoot. De medelijdende kogel trof den eland in den kop, en doodde het dier op slag, maar maakte ook een einde aan het leven van den wolf, die zijn scherpe slag tanden in den hals van zijn slachtoffer begraven had.

Een oogenblik stoven de wolven verschrikt uiteen, maar toen wierpen zij zich uitgehongerd opnieuw op den eland.

De Winchester knetterde voort, drie wolven sneefden, en de twee overschietenden namen de vlucht.

Raffles liet een kort bevel hooren, de honden, razend van opwinding en strijd lust trokken snel de slede naar de plek waar de eland gevaklen was, en de voorsten vielen dol van weede op de doode wolven aan, en verscheurden hen in een oogwenk, zoodat Henderson de grootste moeite had, hen tot kalmte te brengen.

— Wij zullen het dier op de slede laden, en het aan onzen vriend Arne Svensen ten geschenken geven, zeide Raffles. Een jonge eland heeft voortreffelijk vleesch, en wie weet hoe dankbaar onze pelsjager is, voor een versch hapje!

— Ligt zijn huis hier ver vandaan? vroeg Henderson, die het gedoode dier reeds bij het gewei had gegrepen.

— Op ongeveer een uur gaans, James.

— In een dorp?

— Neen, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Dorpen zijn hier niet, Zijn hut staat niet ver van een zijstroompje, van de groote Visch-Rivier, en verder is er daar niets behalve sneeuw, ijs, heuvelen en pijnbosschen.

— En hij woont daar het geheele jaar, Mylord? voegde de reus, met alle teekenen van afkeuring.

— Dat niet, James! Zoodra de winter ten einde spoedt, en de pelsdieren hun fraaie, witte of roode vacht verliezen, raapt hij zijn voorraad huiden bijeen, laadt ze op zijn slede, en vertrekt, nog voor de sneeuw verdwenen is naar de dichtst bijzijnde factorij, waar hij zijn vangst moet inleveren, dat is in zijn geval Fort Churchill, aan de Hudson-Baai gelegen.

— Maar dat is zevenhonderd mijlen hier vandaan, Mylord!

— Hij doet er dan ook, als alles meeloopt, drie weken over, James! ja, het is een hard leven, maar Arne zou het voor geen geld ter wereld tegen een ander willen ruilen. Op Fort Churchill helpt hij bij het voorloopig bereiden van zijn huiden, hij slaat nieuwen voorraad in, en als hij met alles gereed is, nadert de tijd weder, dat hij naar zijn standplaats moet terugkeeren. Het loon is niet al te hoog, de factorij betaalt hem niets voor huiden, die bedorven zijn door een gewerschot in de flank van het dier, hij staat bloot aan duizenden gevaren — maar hij is een koning op zijn gebied, en dat vergoedt hem alles!

Henderson had intusschen den eland, die zeker honderd vijftig kilo woog, zonder zich al te zeer in te spannen op de slede getild, het dier werd met koorden om het gewei en de pooten vastgemaakt, en de slede gleed weg van het strijdperk, daar, waar de sneeuw rood gekleurd was met bloed.

Na ongeveer drie kwartier te zijn voortgegaan bereikte de kleine troep een plek, vrij hoog gelegen, en van waar men een zeer groot gedeelte van de streek kon overzien.

— Daar ligt de hut van Arne Svenson, zeide Raffles, wijzend naar een zwart punt in de verte.

De hut, van hout opgetrokken lag een vijftigtal stappen van den oever eener kleine rivier, die echter thans niet te onderscheiden was van de rest van het landschap. Aan alle zijden rezen de heuvelen op, en sommige naderden het huis tot op iets meer dan honderd meter.

Een dunne rook kronkelde op uit den ijzeren

schoorsteen, ze fs op dezen afstand du'delijk zichtbaar in het zachte licht van de maan.

Vreedzaam, als een straal, steeg die wolk kaarsrecht in de blauwe lucht omhoog. De sterren fonkelen met zeldzame klaarheid, en een oogenblik stonden de drie mannen zwijgend op diezelfde plek onder den indruk van het prachtige natuurtafereel. Boven de kim, in het Noorden, beefde een groenachtig, paars, gouden schijnsel boven de kim, zich uitspreidend als een waaier. Het was het Noorder licht, in zijn geheimzinnige, bijna angstwekkendeschoonheid.

— En nu maar vlug voortgegaan, dan zullen wij onzen ouden vriend eens verrassen! zeide Raffles opgewekt.

De slede daalde de helling af, en de sneeuw was zoo glad en hard, dat Brand en Henderson het voertuig krachtig moesten remmen met behulp van de hefboomen van zwaar ijzerhout, die zich aan weerszijden van de slede bevonden, en die diepe groeven sneden in de sneeuw. Het was alsof de honden de warmte van een stal rooken, want zij waren bijna niet te houden in hun ijver.

De slede had juist den voet van den langen heuvel bereikt, en bevond zich op geen tweehonderd meters afstand van de houten blokhut, toen er aan de rechterhand van de drie mannen een geluid klonk als een zweepslag, en tegelijkertijd voelde Raffles iets als een felle striem langs zijn achterhoofd gaan.

— Buk je! Naast de slede! schreeuwde hij onmiddellijk. De duivel haal me, als er niet op ons geschoten wordt! Ik moet tenminste aannemen, dat het op ons gemunt is, want een koge miste mij daareven op een streep na!

De honden stonden als bij instinct stil, en legden zich toen plat op de buik, en haastig knielden de drie mannen nader, aan eene zijde van de hoogbeladen slede.

Toen zij zeer voorzichtig het hoofd oplichtten, zagen zij, dat de slede had stilgehouden tengenover een reeks heuvelen, of liever geweldig groote rotsblokken, op een grillige wijze opeengestapeld, en die hier en daar groote holten vertoonden, die zich voordeden als pikzwarte gaten in het wit van de sneeuw.

— Van uit een van die hopen is er op ons geschoten! Maar met welk doel — dat is meer

dan ik kan zeggen! bromde Raffles.

— Kan het bij ongeluk gebeurd zijn, mylord? vroeg Henderson, die zijn revolver uit den holster had losgemaakt.

— Het is mogelijk — en ik hoop het, James! antwoordde Raffles.

Op hetzelfde oogenblik werden zijn woorden al gelogenstraft.

Weer klonk er zulk een droge, felle zweepslag, een van de twee achterste honden maakte met een doodschreeuw een luchtsprong, viel weer neer, en bleef liggen.

Den derde kogel drong door in het doode lichaam van den eland.

— Wij moeten naar de hut, voor die onzichtbare schutters daarginds al onze honden neerleggen! schreeuwde Raffles. Kun je het dier uit het gareel lossnijden, Brand?

Het was een gevaarlijk werkje, maar Brand begreep wel, dat het moest geschieden, of zij waren allen verloren.

Hij trok zijn vlijmscherp jachtmes uit de schede, sneed haastig de trekriem van den dooden hond door, en trok het dier terzijde.

Een striem met den zweep deed de dieren overeind vliegen, en in een woesten galop ging het op de hut toe.

Onderweg werd er nog een door een kogel geveld, maar de honden waren zoo verschrikt, dat zij hun dooden kameraad met zich meetrokken, in een pijlsnelle vaart, zoodat de drie mannen moeite genoeg hadden, in diep gebukte houding terzijde van de slede gelijken tred met de dieren te houden, en zij mochten het toeval zegenen, dat die eland op hun weg had gebracht, want het groote dier vormde een extra borstwering!

Zij bereikten de achterzijde van het blokhuis, veilig nu voor de gewerschoten en op hetzelfde oogenblik vloog er een luik van een raam van die achterzijde, een baardig gelaat vertoonde zich, een kreet van verrassing weerklonk, een deur werd opengetrokken, en een man met een geweer in de hand, niet veel kleiner dan Henderson, riep met bewogen stem, Raffles de hand toestekend:

— De hemel moet U hebben gezonden, graaf Palmhurst! wees welkom — al zijn het ook kogels die U begroeten. Kom haastig binnen — gij alleen zult mij kunnen redden!

HOOFDSTUK II.

HET BELEG.

Raffles en zijn beide metgezellen hadden al zeer weinig aanleiding om te weifelen, want hun toestand was zeer gevaarlijk geworden.

De slede werd, onder dekking van het blok-huis, uitgespannen, en de honden werden haastig de aangrenzende stal ingejaagd, zelfs op gevaar af, aanstonds in twist te geraken met de honden die aan Arne Svensen toebehoorden.

Toen gingen de mannen vlug op hun beurt binnen, want de pelsjager zelf had reeds weder plaats genomen, achter een zeer smalle spleet naast een der ramen, waardoor de loop van zijn repeteergeweer stak.

Het eerste wat Raffles zag was de groote rustbank, die in deze hutten ook steeds dienst doen als bed, en waarop de jonge vrouw van Svensen lag uitgestrekt, met een doek om het hoofd, een hoogroode kleur en van koorts schitterende oogen.

Raffles zette onmiddellijk zijn geweer in een hoek, wel wetende, dat de dikke boomstammen, waaruit de hut was opgetrokken, en die meer dan een voet in doorsnede hadden, geen kogels zouden doorlaten, en trad haastig toe op de vrouw,

Hij vatte haar hand, die heet was en klam van zweet, keek haar in de oogen, en wendde zich toen tot Svensen met de korte vraag:

— Is Eline gewond, Arne?

— Gisteren, graaf! antwoordde de man, met een gebaar van wanhoop en woede de handen ten hemel heffend. Zij hielp mij om het huis te verdedigen. Het toeval maakte dat een kogel juist door het schietgang drong, en zij kreeg een schampschot aan het hoofd. Zij heeft mij dat verzwegen totdat het bloedverlies haar dwong zich op het bed te werpen.

— Maar weet je dan niet dat zij hevige koorts heeft? hernam Raffles.

De ongelukkige man schreeuwde het bijna uit:

— Of ik het weet? Ik denk sedert eenige uren aan niets anders! Maar helaas, ik kon

haar niet helpen — de kinine was op — tot het laatste korreltje. En andere koortswerende middelen heb ik niet! Om 's hemelswil graaf, kunt gij haar niet redden? Een uur geleden nog heeft zij geijld!

— De kinine Brand! beval Raffles eenvoudig.

Brand ging de achterdeur weer uit, die op de rivier uitzag. Een ijzige wind drong onmiddellijk, ondanks de dubbele deuren, het vertrek binnen.

Hij maakte haastig de blikken verbandtrommel van de slede los, die met een dik zeildoek was overdekt, kwam vlug weer binnen, opende de doos, en reikte Raffles zwijgend het doosje met kininepoeders aan.

Henderson had intusschen een weinig water op het vuur lauw gemaakt, Raffles schonk een blikken kroes half vol, deed er den inhoud van een der poeders bij, en zeide toen tot de vrouw, die niet eens meer besef scheen te hebben van de omgeving:

— Drink dit, Eline, en de hemel geve, dat ik niet te laat ben gekomen!

Terwijl de vrouw dronk uitte Arne een woest gekreun, als van een gewond dier, en hief de gebalde vuist woedend op naar de zijde vanwaar nu en dan nog een schot klonk.

Raffles overtuigde zich dat de vrouw tot den laatsten druppel van het geneesmiddel binnen kreeg, en richtte toen de vraag tot den pelsjager:

— En wil je me nu vertellen wat er geschied is, Arne? Wie zijn die lieden?

Waarom zijn ze je vijanden geworden?

— Hierom! antwoordde Svensen kortaf, en met een wrang lachje wijzend naar een kleine, houten kist, met ijzeren banden beslagen en voorzien van een stevig slot, die onder de tafel op den houten vloer stond.

— Wat is dat? vroeg Brand verbaasd.

— Goud — Goud en bankpapier, mijnheer

Brand! antwoordde Svensen. Gij zoudt dat hier niet verwacht hebben? Nu, ik ook niet! De factorij heeft mij steeds behoorlijk betaald — maar rijk zou zij mij zeker nooit gemaakt hebben, en in dat kistje moet bijna vijftig duizend dollars zitten!

— Je weet het dus niet zeker? vroeg Raffles, hoe langer hoe verbaasder.

— Ik weet het niet, graaf, want ik ontving het kistje gesloten.

— Maar van wie dan toch?

— Van een kleine expeditie, die op weg is om opmetingen te doen en andere onderzoeken aan de kust van Victoria land. Naar het schijnt hebben de geleerden weer iets nieuws ontdekt — dat reusachtige gebied, tienduizenden kilometers in oppervlakte, zou zich heel langzaam naar zeker losscheuren van het vaste land — het zou niets anders zijn dan een ijsschots van ongehoorden omvang, en na de afscheuring zou geheel Victoria-Land afdrijven, alsof het een roeiboortje was!

— Een expeditie? Geleerden dus? vroeg Raffles verwonderd.

Dat moet wel zoo zijn! Zij waren met hun vijven. Zij zeiden dat zij van mij gehoord hadden, het geld niet wilden bloot stellen aan de gevaren, die aan hun tocht verbonden zouden zijn, en het voor hen te willen bewaren, totdat zij zouden terugkeeren, en het opeischen. De schurken die ons nu belegeren, sedert eergisteren nacht, moeten daarachter zijn gekomen, ik weet niet op welke wijze, en dit is nu hun manier om het mij toevertrouwde geld in handen te krijgen!

— Ken je hen? vroeg Raffles, die vol aandacht had geluisterd.

— Niet allen — maar ik weet bijna zeker dat Owen Hicks er bij is — want ik heb Peggy Redhair gezien, en waar Peggy Redhair is, daar kun je stellig ook haar vriend Hicks vinden! Dat roode haar van die meid, waaraan zij haar bijnaam te danken heeft, kun je op een uur gaans al tegen de sneeuw zien afsteken!

— Hoe weet je dat het hun om dat geld te doen was? Zij zijn er eergisteren nacht om komen vragen! Zij hadden twee mannen afgevaardigd, en die zijn op de deur komen kloppen. Ik doe uit beginsel des nachts nooit open, tenzij ik zeker weet, met menschen te doen te hebben, die hulp behoeven. Bijna had ik het toch gedaan, op het geroep daar buiten, maar Eline heeft een heel fijn gehoor, en zij waarschuwde mij fluisterend om mij in acht te nemen. Ik vroeg wat zij wilden, die daar

buiten stonden, en ik kreeg ten antwoord, dat zij reizigers waren die waren verdwaald, en die alleen maar wilden binnen gelaten worden, om zich te warmen aan ons vuur.

— Maar je hebt niet geopend?

— U ziet daar die spleet, die ik nu als schietgat gebruik, niet waar? Naast de deur is er nog zoo een. Ik kan ze beiden sluiten met stukken hout, die er juist in passen. Ik nam een van die stukken uit het gat naast de deur, waarvoor zij stonden, en kon hen zien in het volle maanlicht. Beiden hadden hun revolver in de hand. Ik hoorde hen met elkander fluisteren. Ik sloot de spleet weer en schreeuwde dat zij er niet in kwamen, en zij vloekten als dollen, en zeiden dat het houten kistje met goud, dat ik in mijn bezit had binnen twee uren aan den zoom van het bosch moest zijn neergezet. Toen was hij zoo onverstandig, tweemaal door het hout van de deur te schieten, en ik was zoo dom, met een enkel schot te antwoorden, en dat moet hebben doel getroffen, want ik hoorde een schreeuw, een vloek — en toen ik weer door de spleet keek, zag ik een van de kerels languit op zijn rug liggen, met een rond gaatje precies in het midden van zijn voorhoofd, terwijl de andere, zoo hard hij maar kon om het huis heenliep, en naar de boschkant vluchtte.

— Dan moeten ze het lijk hebben weggehaald? Wij hebben niets ontdekt, zeide Brand.

— Als U goed gezocht had, mijnheer, zoudt gij nog wel een paar beenderen hebben gevonden, dunkt mij. Maar voor het overige hebben de wolven gezorgd, die op hem aanvielen als vliegen op de stroop!

Brand huiverde even. Hij kende de hardheid van al die mannen, die hier in het hooge Noorden een strijd van iederen dag, ieder uur met een onbarmhartige natuur — en maar al te vaak met hun medemenschen moeten strijden. En het gelaat van Svensen, toen hij dit vertelde, was volmaakt onbewogen gebleven.

— Zij zijn toen onmiddellijk begonnen te schieten? vroeg Raffles.

— Aanstonds, graaf! En het was een groot geluk, dat zij van de rivierzijde af niets konden doen, want daar is geen enkele plek, dichter bij gelegen dan op een kilometer afstand, waar zij zich veilig hadden kunnen nestelen. Van den drempel van mijn deur af kan ik de geheele vlakte bestrijken. Maar des te erger werd het van de zijde van den boschzoom. Gij moet de rotsen daar hebben opgemerkt?

— Met hun holten en kammen, ja!

— Nu, in een van die holten moeten zij zitten, maar 't is onmogelijk na te gaan, in welke.

— Maar — sliep je dan niet?

— Dat durfde ik niet! Zij hadden mij des nachts kunnen overvallen — misschien mijn huis in brand hebben kunnen steken!

— Maar dan moet je nu volmaakt uitgeput zijn, Arne! riep Brand uit.

En inderdaad had de pelsjager klaarblijkelijk de grootste moeite om zijn oogen geopend te houden. Raffles legde zijn beide handen op de breede schouders van Svensen, en zeide:

— Ga nu onmiddellijk rusten. Wij kunnen dat werk gemakkelijk opknappen. Zij zullen een bestorming nu niet wagen, nu zij gezien hebben dat je versterking hebt gekregen.

— Ik kan niet slapen, zoolang ik niet zeker ben dat Eline buiten gevaar is!

Raffles wierp een blik op het gelaat van de vrouw, die nu de oogen gesloten had, voelde haar de pols, luisterde een oogenblik naar de ademhaling, en zeide toen ernstig:

— Zij zal genezen, Arne! Reeds doet de invloed van de kinine zich gelden. Ik zal de wonde nog eens verbinden, en je zult zien dat je vrouw morgen zooveel beter is, dat zij zelfs kan opstaan!

— Voor die woorden moge God U zegenen, graaf! riep Arne, en de stoere man, die niet terugdeinsde voor een gevecht met het blanke mes tegen een beer, weende als een kind.

En nu pas scheen plotseling de uitputting van die twee dagen vol spanning en zonder slaap vat te krijgen op zijn krachtig lichaam. Hij sliep al bijna toen hij plaats had genomen op het breede rustbed, en liet was Brand, die hem zijn zware knielaarzen uittrok, en de deken over hem heen spreide. Al dien tijd had Henderson door het schietgat het oog gehouden op den bergwand op ongeveer tweehonderd meter van het huis verwijderd.

— Heb je iets kunnen ontdekken, James vroeg Brand, toen hij zich overtuigd had dat Stevens rustig sliep, en zoo zwaar, dat zelfs geen schot hem had kunnen wekken.

— Niets, mijnheer Brand! Het is daar alles stikdonker, en op de sneeuw beweegt zich zeker niets, anders zou ik het hebben moeten zien.

— Wat kan dat voor een expeditie zijn, waar Arne het over had Edward? zoo wendde Brand zich tot Raffles.

Deze haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Ik weet daar niets van. Ik wist volstrekt niet dat er een expeditie op weg was om dat natuurverschijnsel te onderzoeken, waarover Svensen sprak. Als hij wakker is kan hij ons misschien een naam noemen. Dat zulk een expeditie geld bij zich heeft, is overigens volstrekt niet vreemd, en het is ook niet onverklaarbaar, dat zij er zich, nu het einddoel bijna bereikt is, maar de moeilijkheden van de reis toenemen, van heeft willen ontdoen. En veel keus wat de depositobanken betreft, heeft men hier nu eenmaal niet! Iedereen echter kent Arne Svensen als een eerlijk, betrouwbaar man, en om kort te gaan — de gewoonten zijn hier nu eenmaal anders dan in een Engelsche stad!

Raffles had nauwelijks uitgesproken of er kraakte een schot, en de zooveelste kogel drong tot op de helft door in het harde, taai hout, waaruit de blokhut was opgetrokken.

— Nu heb ik de vlam van het schot gezien, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden uit. Het werd daarboven gelost, dicht onder den bovenkant van dien spitsen heuvel, die er uit ziet als een bisschopsmijter.

Hij was terzijde getreden en Brand knielde neer om door het schietgat te kunnen zien. Hij had zijn nacht kijker te voorschijn gehaald en na eenig zoeken vond hij inderdaad een rots van een eigenaardige gedaante, die opmerkelijk veel geleek op het hoofddekse van den goeden Sint. De heuvel was aan de zijde, die naar het huis gekeerd was, tamelijk steil, zoodat de sneeuw bijna nergens op de helling was blijven liggen.

In het eerst kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar na eenigen tijd meende hij op de plek die Henderson hem had aangewezen, nu en dan iets te zien glanzen, als een geweerloop, die door de maan beschenen wordt.

Hij nam zijn karabijn ter hand, een uitmuntend wapen, hetwelk hij bij voorkeur gebruikte, als het op groote nauwkeurigheid aankwam, stak het einde van den loop door de spleet, mikte met de grootste zorgvuldigheid, en drukte af.

Als antwoord kwam er eerst een luide schreeuw, gedempt door den afstand maar dan toch hoorbaar, aanstonds gevolgd door een woedend snelvuur, dat als een doffe hagel smoorde in de dikke boomstammen, die de wanden van de hut vormden.

Svensen op zijn bed bewoog zich even, maar hij werd niet wakker. Ook de vrouw sliep

rustig, maar ook zij had zich bewogen.

— Ik geloof dat je schot raak was, Brand, maar hierbij moeten wij het laten, want een tweede schot zou de vrouw misschien wekken, en zij kan slechts genezen door rust! Wij zelven zullen nu om de beurt waken, en slapen.

En na wat brood met kaas te hebben gegeten wierpen Raffles en Henderson zich op een stapel dierenhuiden, terwijl Brand de wacht bleef houden, door de spleet turend, en het

duurde maar weinige oogenblikken of hun geregelde ademhaling bewees, dat ook zij sliepen.

Het vuren van de overzijde hield op, en de zware, geheimzinnige stilte van den poolnacht viel tenslotte over dit afgezonderde stukje van de aarde — en zelfs hier was strijd tusschen de menschen, die verdwaasde schepselen, die steeds twisten en elkander naar het leven staan.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK III.

DE TANK EN HET VUUR.

Er werd dien geheelen nacht verder niets gehoord, uitgezonderd het knappen van het hout in den primitieven haard van groote, ruw behouwen platen hardsteen, het verre huilen van een troep wolven, en ook wel het donderend geraas van het kruierende ijs, daar, waar het zich nog niet had kunnen vastzetten door de snelle strooming van de rivier.

Achtereenvolgens hadden de drie mannen elkander afgelost, en het was bijna negen uren in den morgen en helder dag, voor Brand, die het laatst was gaan slapen, de oogen opsloeg, ze even uitwreef, rond keek, en wat moeite scheen te hebben, zich aanstonds weder in den geheer' nieuwen toestand van belegerde te verplaatsen.

Zijn eerste blik gold als steeds Raffles, die voor de smalle spleet gekniel lag, toen Henderson, die bij het vuur bezig was met veel belovende zaken, te oordeelen naar de geur, die uit dien hoek opsteeg, en toen gingen de blikken naar den man en de vrouw, die daar zoo stil en roerloos neerlagen op de breede rustbank. Hij zag bij het nog altijd flauwe licht van de olielamp, die moest branden omdat de luiken gesloten waren, dat de vrouw veel beter was dan de dag tevoren. De hoogroode kleur was geweken, de ademhaling was regelmatig.

Arne sliep nu al negen uren aan een stuk, en zou zeker geheel uitgerust ontwaken.

Door de smalle streep drong een helder schijnsel het vertrek binnen, telkens als Raffles even terzijde ging. Dat kwam van de zon, die verblindend scheen op het witte sneeuwdek. Het vroom zeer hard, en het vuur moest krachtig brandende worden gehouden. Er hing een onaangename, zware lucht in het vertrek, waar vijf menschen zoolang bijeen waren geweest, ondanks de smalle spleet in den wand.

Iedereen wilde gaarne naar buiten, en iedereen wist dat een enkele stap in die reine wereld daar buiten onherroepelijk den dood kon beteekenen.

Men hoorde duidelijk aan de andere zijde van het vrij dunne schot tusschen stal en kamer de honden grommen, zachtjes jankend of nijdig

blaffend. Ook de dieren verlangden stellig naar de frissche buitenlucht.

— Wel? vroeg Brand lakoniek, na dit alles in zich te hebben opgenomen.

— Wel — alles bij het oude, vrees ik, Brand!

— Zij zijn dus niet weg?

— Neen — helaas. Daareven heb ik achter een dier lage heuvels rook zien opstijgen. Dat bewijst dat zij hun ontbijt aan het bereiden zijn boven een vuur!

— Maar zouden die duivels het niet spoedig opgeven? riep Henderson woedend zijn verschrikkelijke vuisten ballend.

— Ik vrees dat zij het heel wat langer zullen kunnen uithouden dan wij, James antwoordde Raffles op ernstigen toon. Want zij kunnen zich voedsel in overvloed verschaffen — wij hebben niets anders dan onze voorraad, en die is niet zoo heel groot.

— Maar wij hebben den eland, een heelen eland, Mylord hernam de reus, wel wat verwonderd.

— Dat is te zeggen — wij hadden hem, James! Wij hebben het dier buiten moeten laten, omdat het vleesch hier al te snel zou zijn bedorven — en de wolven hebben er ons van nacht van ontlast — of misschien wel een dwalende beer. Heel veel is er in ieder geval niet van over, zie zelf maar!

Henderson nam de houten prop uit het gat naast de deur, en uitte een gegrom van woede en teleurstelling. Inderdaad hadden zachtjes aansluitende roofdieren, en zeer waarschijnlijk wolven heele stukken vleesch weggehaald, en het was maar een bitter beetje, wat zij van den eland hadden overgelaten!

— Er is nog iets anders, James, van bijna even ernstigen aard. Wij hebben thans nog een flinken voorraad munitie, maar eindelijk moet die toch uitgeput raken.

— Hoe kan hij uitgeput raken, mylord, als wij die schurken niet te zien krijgen en niets hebben om op te schieten? riep Henderson op een toon van wanhoop.

— Wat niet is, kan nog komen, James — en indien ik mij niet vergis, dan komt het ook

inderdaad reeds! gaf Raffles ten antwoord. Zie daar eens, Brand!

Brand bracht snel het oog voor de slee, naast het raam, waarvan de kleine ruiten uitzicht gaven op den reeks lage heuvelen en in het eerst zag hij niets bijzonders.

Toen echter maakte zich, in de insnijding tusschen twee der heuvels iets zwarts van de omgeving los, wat langzaam en als met moeite scheen te bewegen.

Het kroop als het ware voort in het smalle dal van een tiental meters breedte tusschen de twee rotsen, tot de helft opgevuld met sneeuw, en dat een flauwe bocht scheen te beschrijven, want het zwarte ding werd langzamerhand grooter, en ook duidelijker zichtbaar.

Brand had den kijker voor het oog gebracht, en schreeuwde na een oogenblik:

— Maar — dat ding lijkt op een tank, op een oorlogstank!

— Inderdaad Brand — het lijkt er zelfs bedriegelijk veel op, maar het is er toch geen — en dat is maar heel gelukkig voor ons, al is het zoo nog ernstig genoeg! Het is eenvoudig een groote slede — en zij is beladen met zware boomstammen, die er dwars op zijn gestapeld, maar ook er voor zijn vastgebonden, tot bijna anderhalve meter hoogte! De stammen zijn bijna twee meter lang, en de slede moeten zij versterkt hebben, anders zou zij zeker onder het gewicht van die stammen bezwijken!

— O, die sluwe duivels! schreeuwde Henderson, die ook een blik naar buiten had geworpen. Zij gebruiken daar een glijdende borstwering, bijna een meter dik, en waardoor zelfs de kogels van mijnheer Brand niet heen kunnen dringen! En er is geen mensch te zien!

— Geen wonder, James, zeide Raffles ernstig, achter die tank, zooals mijnheer Brand het ding noemde kunnen zich heel gemakkelijk tien personen verbergen, als zij zich een weinig bukken, en het voortbewegen kost niet eens al te veel moeite, want zooals je ziet, helt de vlakke heel zacht naar onze richting, en de belegeraars behoeven de zware slede niet eens voort te duwen, maar moeten haar zelfs belletten, al te snel omlaag te glijden! Zij houden haar zeker met touwen tegen, terwijl zij er achter loopen! Ik moet erkennen dat het slim is — en ik hoop maar dat die slimheid door ons niet te duur betaald zal moeten worden!

Er viel niet aan te twijfelen — de slede had zich reeds vrijgemaakt van de heuvels, en kwam heel langzaam maar met onverbidde-

lijke zekerheid in de richting van het huis. Brand loste tweemaal een schot door het schietgat, maar de kogels konden niet door een laag boomstammen ter dikte van een meter heendringen, en Raffles zeide dan ook kortaf:

— Spaar je kogels, Brand! Je ziet dat je schoten geen uitwerking hebben.

Reeds bij het eerste schot was Arne met een schok overeind gekomen. Zijn eerste blik gold zijn vrouw, die zich onrustig bewoog, en toen vroeg hij op gedempten toon:

— Vallen zij aan, graaf?

— Zie zelf maar, Arne. Wat denk je er van?

De pelsjager keek door het schietgat, en zeide toen, de wenkbrauwen fronsend:

— Eerlijk gezegd had ik dat al eerder verwacht. Dat is een truc die zij moeten hebben afgezien van de Indianen! Als wij er niet in slagen, graaf, om die slede en die boomstammen tot staan te brengen voor zij ons tot op vijftig meters genaderd zijn, dan zijn wij verloren, vrees ik!

— Maar zoodra er zich een vertoont om te schieten, leg ik hem neer! riep Brand uit.

— Zij zullen niet schieten — tenminste niet met kogels, mijnheer! hernam de pelsjager hoofdschuddend.

— Niet met kogels? en waarmee dan wel?

— Met pijlen, mijnheer Brand! Het is dus bijna zeker dat zij een Indiaan of tenminste een halfbloed bij zich hebben, die met pijl en boog kan omgaan!

— Met pijlen? riep Henderson minachtend. En daar zouden wij bang voor zijn?

— Wij hebben er alle reden toe, vriend James, zeide de pelsjager op doffen toon, want die schurken zullen om den punt een groote bundel brandend vlas gewikkeld hebben, in petroleum gedrenkt! Die pijlen zullen op het dak vallen. Gij zult tegenwerpen dat er op dat dak een paar decimeters sneeuw ligt, en het eerste kwartier zullen die brandende pijlen dan ook geen schade kunnen aanrichten. Maar de brandende petroleum zal sterker blijken, dan de sneeuw, die zal smelten, en dan komt het hout aan de beurt!

Er waren nog slechts vijf minuten verlopen toen het maar al te duidelijk bleek, dat Svensen volkomen op de hoogte was van de strijdwijze zijner vijanden.

De slede, met boomstammen beladen was tot stilstand gekomen op nauwelijks tachtig meters van het huis verwijderd. En bijna aanstonds daarna kwam een pijl aanvliegen, met

zoo groote kracht afgeschoten, dat men haar ternauwernood zag. Die pijl werd onmiddellijk gevolgd door een tweede, en zij viel niet op het dak neer, maar bleven aan de voorzijde van het huis even onder den dakrand steken, op een plek, waar men ze onmogelijk kon bereiken — en waar de sneeuw ook geen vat had kunnen krijgen op het ruwe hout van den wand.

De mannen keken elkander zwijgend aan, met bleeke gezichten.

Dit was iets, waartegen afweer niet mogelijk scheen. Brand, met zijn buks in de hand, had door de smalle kier naast het met dikke planken gesloten venster gekeken, maar hij had volstrekt niets gezien van den schutter, die de pijlen afzond, zelfs geen hand, geen vinger! De man had zeker in gebukte houding, veilig achter den muur van hout, zijn boog gespannen, en den brandenden pijl naar zijn doel gezonden.

Henderson liet een gesmoorde uitdrukking van woede hooren, en toen kon hij zich niet meer bedwingen en barstte uit:

— Zullen wij ons hier laten roosteren, Mylord? Moeten wij die schurken niet een lesje geven, of als dat onmogelijk is — kunnen wij dan het huis niet tersluiks verlaten aan de rivierzijde?

— Wij zouden het kunnen verlaten — James — maar wij zouden niet ver komen! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Zij zouden het bemerken, en op die open vlakte zouden wij weerloos aan hun kogels zijn blootgesteld.

— Maar is er dan geen middel om het vuur te blusschen, als 't gaat uitbreken? schreeuwde Brand, dol van woede bij de gedachte, dat hij hier weerloos, als het ware gebraden zou worden.

Raffles gaf geen antwoord, en evenmin Svensen, die naast de rustbank was gaan staan, en zijn arm om den hals van zijn vrouw had gelegd, alsof hij haar nu reeds wilde beschermen, tegen het vuur, waartegen men zich niet kon beschermen, tenzij men de hut verliet, en dat kon alleen geschieden aan de achterzijde, en zij zouden geen honderd passen gedaan hebben, of op die wijze zouden zij in het schootsveld komen, van degenen die daar moesten zijn achtergebleven in het rotshol, vanwaar nu en dan nog altijd een schot klonk.

En met angstaanjagende regelmaat bleven de pijlen het brandende vlas op het houten huis regenen, en er was nog geen kwartier verlopen of een zacht knetteren en een dunne

rook, die in het vertrek binnen drong, bewees, dat de schurken in hun opzet geslaagd waren — de houten stammen hadden tenslotte vlam gevat, en binnen een half uur zou het geheele huis een prooi der vlammen zijn geworden.

— Maar kunnen wij dan geen uitval doen? schreeuwde Brand heesch. Alles is toch beter dan ons hier te laten verbranden!

— Ik zal de honden aanspannen, en wij moeten vluchten, zeide Svensen, knarsetandend. Ik zal het kistje meenemen, dat mij was toevertrouwd. In hun handen laat ik het in geen geval terecht komen — nog liever verbrand ik het.

Hij wilde reeds door het lage scheidingsdeurtje den stal binnen gaan, waar zich de honden en de sleden bevonden, toen er daar buiten plotseling eenige schoten kraakten, van een anderen aard dan die tot dusverre gelost waren. Brand hoorde onmiddellijk dat het vuur niet alleen van terzijde kwam, maar ook dat er daar geschoten werd met een rijkswapen!

Hij bukte zich voor de spleet, en slaakte een kreet van opwinding en vreugde:

De bereden politie!

Raffles bracht op zijn beurt zijn oog voor de nauwe opening, en zag inderdaad op een paar honderd meters afstand en rechts van de hut achter een lagen heuvel, eigenlijk niets meer dan een aardhoop dezelfde twee mannen, in hun pelzen en bontmutsen, die hij den dag tevoren reeds ontmoet had, en die hem eenigszins wantrouwend hadden opgenomen.

Hun positie was zoodanig dat zij de bandieten achter hun slede in de flank konden aanvallen, hetgeen zij misschien niet zoo spoedig gedaan zouden hebben, daar zij niet met zekerheid konden weten wat er gaande was, als een paar van de schurken niet zoo onverstandig waren geweest, onmiddellijk op hen te vuren, zoodra zij de uitmonsteringsstukken herkend hadden, die de bereden politie ook des winters moet dragen, en de reglementaire aanspanningswijze van de tien sterke honden.

En de schoten van de politie achter hun Kopje schenen een ware paniek te hebben gesticht! Men hoorde schreeuwen, de slede met de boomstammen kwam in beweging, maar nu in achterwaartse richting, het vuren verdubbelde in kracht, en toen de slede twintig meter achteruit was gegaan, stond zij stil, men zag drie lichamen roerloos op de sneeuw uitgestrekt, en een vierde man die onmogelijk

de slede verder had kunnen krijgen, weer tegen de helling op, had zijn geweer wegge- worpen, en stond met de handen omhoog,

het gelaat naar de politiemannen gewend, en scherp afstekend tegen de verblindend witte sneeuw.

HOOFDSTUK IV.

ARRESTATIE.

Niet zoodra hadden de bewoners van het blokhuis de toedracht begrepen, of de mannen stormden het huis uit, en wierpen handen vol sneeuw naar de plek waar de houten wand reeds schroeide. Het was hoog tijd, want een paar minuten later zouden de vlammen onder den invloed van den wind zeker zijn uitgeslagen.

Er klonken nog enkele schoten van den kant van de granietbergen, en toen werd het ook daar stil. Naar aller waarschijnlijkheid waren de weinige overlevende bandieten haastig op de vlucht geslagen, zoodra zij bemerkten dat zij het tegen deze overmacht niet zouden kunnen bolwerken.

Zoodra hij bemerkte dat hij zijn huis als gered kon beschouwen, liep Svensen met Raffles aan zijn zijde haastig in de richting van de roerlooze lichamen, maar met zijn revolver klaar tot schieten, want hij kende de verraderlijke gewoonten van het gespuis, dat, zelfs soms doodelijk gewond, nog de kracht vindt, om een wapen te verbergen, en een laatste schot op den tegenstander af te vuren.

Maar daarvoor was hier geen vrees, want twee van de mannen waren in het hoofd geraakt, en dood, en de derde kon ieder oog- blik den geest geven. Hij had een kogel door de long, en met zijn klachten kwam het roode bloed in stroomen uit zijn mond.

De politie was nu bijna even snel ter plaatse. Het waren twee stoere, krachtige, en geharde mannen, bestand tegen allerlei ontberingen. Een hunner was brigadier. Hij begon, geholpen door zijn makker, den man die zijn handen had opgestoken, zonder iets te zeggen te boeien, hem zijn revolver en zijn jachtmes af te nemen, en toen stapte hij op de stille lichamen toe, wierp een blik in de gezichten, keek Raffles en Svensen beurtelings aan, en zeide afgemeten:

— Dat is een leelijke zaak geweest, Svensen. Een heel bloedbad, man! Die daar heeft ook

geen kwartier levens meer in zich. We zullen hem naar je hut brengen. Is je vrouw goed?

— Gewond! antwoordde de pelsjager kortaf. Ze had zware koorts, en ze zou misschien gestorven zijn, als graaf — — als deze man, een vriend van mij, en die een toevlucht bij mij zocht, geen kinine had meegebracht!

Raffles had hem een snellen wenk gegeven, dien de brave kerel spoedig genoeg had begrepen.

De brigadier knikte, en hernam:

— Je wilt hem toch wel opnemen, Svensen!

— Ga je gang, Harrow! antwoordde de pelsjager. Ik wil niet dat ze van mij kunnen zeggen dat ik zelfs een vijand in de sneeuw heb laten crepeeren, als ik het verhinderen kon.

De stervende werd opgenomen, en Harrow en Snipe, de agent, droegen hem zoo voorzichtig mogelijk naar het blokhuis, waar hij werd neergelegd op een snel door Henderson in gereedheid gebracht rustbed van dekens en vellen.

Raffles had reeds met den eersten blik gezien, dat de man niet te redden was. Menschelijke hulp kon hier niet meer baten.

Harrow was op de vrouw toetreden, en vroeg vriendelijk:

— Hoe gaat het er nu mee, Eline? Hebben ze je erg geraakt?

— Het kan wel schikken! antwoordde de vrouw met een glimlach. Schenk hun een glas rhum in, Arne, als je het maar even te missen hebt. Ik geloof dat zij ons daar een grooten dienst bewezen hebben! Als je een kwartier later had gekomen, Harrow, waren we hier gebraden als appelen onder de heete asch. Hoe kom je hier in de buurt?

— Onderzoek! antwoordde Harrow kortaf. En misschien kunnen jullie mij wel helpen. Snipe, ga de slede en de honden halen. En waar is die kerel dien we gesnapt hebben?

— Owen Hicks?

— Was het waarachtig onze Owen? vroeg

Harrow grinnikend. Dat is dan een mooie vangst geweest! Jammer dat wij zijn meid, Rooje Peggy ook niet meteen hebben kunnen vangen! Waar Owen is, daar kan zij niet ver zijn. Waar is hij?

— Ik heb hem in den stal opgesloten. Hij kan er onmogelijk uit, behalve door die deur daar.

Snipe wees op het gesloten tusschendeurtje, waarachter men de honden hoorde grommen, en toen ging hij naar buiten, om haastig de slede van het gouvernement, de honden van het gouvernement en den heelen voorraad, die ook al de Engelsche Regeering toebehoorde te gaan halen.

Harrow had intusschen zijn scherpe, onderzoekende oogen weer op Raffles gevestigd, en zei:

— Ik geloof dat ik mijnheer gisteren ook al eens ontmoet heb?

— Het is bij mij meer dan een geloof, het is een zekerheid, antwoordde Raffles glimlachend. Het was niet eens zoo heel ver hier vandaan.

En Raffles verhaalde nu in korte trekken wat er geschied was, en hoe hij nog juist bijtijds was gekomen, om zijn vriend Svensen te redden. Hij gaf daarbij zich zelven den naam Brown — en Harrow nam er genoeg mee. Hij had teveel verstand van kleederen, om niet spoedig te hebben gezien, dat deze man hier niet kwam om een beroep uit te oefenen, maar louter voor zijn genoeg. De uitspraak van de Engelsche taal zeide hem al genoeg.

Juist toen Snipe weder was binnengetreden, na de slede met de honden achter het huis in veiligheid te hebben gebracht begon Harrow:

— Zooals ik zeg, we zijn op patrouille. Het is een zaak van nogal groot belang. Je moet weten, dat er hier ergens een rare troep moet rondzwerven, zoogenaamde geleerden, die niet goed wijs zijn, denk ik, want ze verzekerden dat Victorialand zich zou losscheuren van het vasteland en ik dacht toch, dat ik Victorialand goed kende! Nu, dat moeten zij weten. Nu hadden die menschen een heele hoop geld bij zich, de chef zegt, zoiets van vijftig duizend dollar, zoo maar in een houten kistje en....

Hij hield plotseling, en een uitdrukking van verbazing kwam op zijn gelaat. Hij hield de oogen strak gevestigd naar een voorwerp in een der hoeken van het vertrek stond nu langzaam op, ging er op toe, en bukte zich.

Toen hij zich weer oprichtte, en Svensen

aankeek lag er niet alleen een verbazing op zijn gebruint gezicht, maar hardheid en strengheid.

— Dit is een heel gek ding, Svensen, dat moet ik je zeggen! Dat kistje waarover ik het had — daar staat het! De beschrijving komt nauwkeurig overeen. Met ijzer beslagen, en met zwarte schablonenletters beschilderd. Hoe komt dat kistje hier, Svensen?

De pelsjager was op zijn beurt opgestaan, en vroeg met een stem die heel even trilde:

— Wat gaat er nu in je om, Harrow? Dat kistje is mij toevertrouwd om te bewaren!

— Door wie?

— Door diezelfde expeditie, over wie je het zoeven had!

— Dat is eigenaardig — want de leider van die expeditie is zich bij den baas juist komen beklagen dat het kistje hem een week geleden ontstolen is, zoowat tien mijlen hier vandaan, op den Loek van het Wolvenbosch.

— Dat is onmogelijk! hernam Svensen, verbleekend.

— En hij heeft het gestolen, zoo zeker als iets!

Het was een rauwe, hijgende stem die de woorden had geroepen. De stervende man had zich met moeite op een elleboog opgericht en keek met voldane wraakzucht een kort oogenblik naar den pelsjager.

Toen viel hij achter over en was dood.

Svensen had de vuisten gebald, en zeide met schorre stem, zich tot den doode wendend:

— Ik weet niet wie je bent, en God moge je je aatste woorden in dit leven vergeven — want je bent een groote schurk, en een leugenaar! Wat denk je nu eigenlijk Harrow?

— Ja, wat zou ik wel denken! zeide de brigadier op schamperen toon, en zijn breede schouders ophalend. Ik zeg je eerlijk, Svensen, dat ik om de woorden van dien dooden kerel daar niets geef. Hij was bij de lui, die het kistje je hebben willen afnemen. Maar zeg mij eens, hoe die expeditie er zoowat uit zag, uit hoeveel eden bestond ze?

— Vijf!

— Allemaal mannen?

— Allemaal!

— Wie deed het woord?

— Een groote kerel, van een jaar of vijftig, met een sneeuwbril op, grijs haar, en een grijs baardje. Hij moet heel gauw terug komen, want hij zeide dat ik het kistje hoogstens een

week zou behoeven te bewaren.

Harrow keek hem een oogenblik aan, nu met iets van medelijden in zijn donkerbruine oogen, en toen zei hij afgemeten :

— Het is erg jammer, Svensen. Neen waarlijk dat had ik niet van jou gedacht ! Luister nu eens. Die expeditie bestaat uit twaalf leden, en niet uit vijf. Het zijn niet louter mannen, want er zijn drie vrouwen bij. En de aanvoerder is geen man met grijs haar en een baardje, maar een dikke schommel van een vrouw, nog geen veertig, hoogleeraar weet ik veel waar, en in weet ik veel wat — ik geloof delfstofkunde!

Het bleef geruimen tijd stil, en toen was Eline de eerste die sprak.

Haar oogen flikkerden, en haar stem trilde van woede toen ze uitbarstte :

— Je moest je schamen, Harrow ! Wat mijn man zegt is de volle waarheid. Ik heb dien geleerde zelf gezien. Ik heb gezien hoe hij het kistje aan Arne ter hand stelde. Je maakt je belachelijk !

Maar Harrow zag er heelemaa niet uit, als iemand die lacht of om zich laat lachen. In tegendeel, zijn gelaat stond zeer ernstig en strak, toen hij het zware kistje van den grond tilde, het om en om draaide, zich overtuigde, dat het nog gesloten was, het heen en weer bewoog, zoodat het geld daarbinnen ramelde, en toen op stuggen toon zeide :

— Luister eens, Svensen, je moet nu zelf begrijpen wat mijn plicht is. Ik ken je nu al drie jaren, wat je hier in het Noorden dan kennen noemt, waar we elkaar eens in de maand zien, en — ik heb je altijd voor een eerlijken kerel gehouden. Maar alles getuigt tegen je. Je geeft een beschrijving van die expeditie die kant noch wal raakt, dat kistje is werkelijk gestolen, en niet in bewaring gegeven, zoo zeker als een huis, want die dikke madame die het zaakje bestuurt is zich persoonlijk bij den chef komen beklagen, en ik heb haar gezien en gesproken, versta je dat ? Nu vind ik dat kistje hier terug. Hier, alsjeblieft — zie je die J. en die C. ? Dat zijn haar initialen — ze heet Joan Coolidge

— Familie van den voormaligen president der Vereenigde Staten, vroeg Raffles op zijn beminlijksten toon ?

— Een bloedeigen nicht, mijnheer, als U het weten wilt ! antwoordde Harrow kortaf.

— Ik meen van de dame gehoord te hebben ! ging Raffles steeds even beleefd voort. Men houdt haar te Londen voor een ongevaarlijke

gekkin, die haar geld wegwerpt aan onzinnige, zoogenaamd wetenschappelijke expedities. Zoo is zij bij voorbeeld een jaar geleden naar het hartje van Afrika getrokken, want men had haar medegegedeeld, dat daar, op nog geen vijftien kilometers afstand van Tomboektoe een volkomen bewaard gebleven, oud — Egyptische stad bestond, met niet minder dan 700.000 duizend inwoners ! Wat zij er vond, was een elektrische tram, een vliegveld, een tennisbaan en een zwembad !

— Mijnheer, daar heb ik niets mee te maken ! hernam Harrow koeltjes. Waar ik mee te maken heb is het feit, dat die dame een klacht heeft ingediend, dat haar een kistje ontstolen is, hetwelk zij nauwkeurig kon beschrijven gek of niet, en dat ik in het blokhuis van Arne Svensen terug vindt. En dienovereenkomstig moet ik handelen, omdat ik mijn plicht heb te doen, en niets anders. Ben je van plan om kalm mee te gaan, Svensen ?

— Mee te gaan ? herhaald de pelsjager toonloos, met een smartelijken blik op zijn vrouw, die doodsbleek op haar kussen was terug gevallen.

Harrow knikte zwijgend. Het was duidelijk op zijn gelaat te lezen, dat het hem ditmaal groote moeite kostte, zijn plicht te doen, maar toch aarzelde hij niet.

En Raffles begreep maar al te goed dat de omstandigheden alle tegen den ongelukkigen pelsjager samenspannen. Het is waar dat hij zich verdedigd had tegen de bandieten, die hem het kistje wilden ontrooven, maar ook dat kon niet in zijn voordeel spreken, want als hij inderdaad gestolen had, zou hij het evengoed verdedigd hebben dan wanneer het hem inderdaad was toevertrouwd. Voor Raffles zelf bestond er geen spoor van twijfel of Svensen had de waarheid gesproken, en inderdaad in de meening verkeerd, dat hij te doen had met een wetenschappelijk man. Zijn rondborstigheid en zijn eerlijkheid hadden het volstrekt niets bijzonders gevonden, dat een vreemde hem, den alom bekenden pelsjager, in dienst van een groote factorij, zulk een groote geldwaarde toevertrouwd. Het was al vaker voorgekomen, en hij vond het niets buitengewoons.

Een politiemann echter moest dat wel anders inzien. Een politiemann is uit den aard van zijn beroep wantrouwend en ergdenkend — en nogmaals — alles pleitte tegen den pelsjager.

Svensen had zich tot Raffles gewend, en zeide op zachten toon :

— Er is niets aan te doen, graaf, als U hier langer gewoond had zoudt U dit beter begrijpen, maar — mijn arme vrouw! Zij, die zoo ziek is....

— Stel je daaromtrent gerust, Arne! zeide Raffles, zijn handen op de schouders van den pelsjager leggend. De wonde heeft niet zooveel te beteekenen, de koorts is verdwenen, en je vrouw is alleen nog wat zwak door bloedverlies — maar overmorgen, ik sta er voor in, is zij volkomen hersteld — en dan zal ons eerste werk zijn, de dwaze vergissing goed te maken, die deze heeren hier op dit oogenblik begaan.

Raffles had deze woorden zoo luid uitgesproken, dat Harrow en Snipe ze wel moesten verstaan. De eerste keek Raffles niet zeer vriendelijk aan, en bromde:

— Als het inderdaad een vergissing is, vreemdeling, wat ik zelf van harte gaarne hoop, dan zal ik er rond voor uitkomen, en dan draag ik de verantwoordelijkheid.

Raffles haalde de schouders op, en vroeg na een oogenblik:

— Wilt ge mij zeggen, waarheen mijn vriend Svensen nu gebracht wordt?

— Dat is geen geheim — naar den dichtstbijzijnden post, dat is zoowat zeventig mijlen hier vandaan. En daar moeten ze dan maar zien wat ze verder met hem doen. Ik moet daar natuurlijk ook het kistje met geld afleveren.

— Dat op dit oogenblik dus eigenlijk onbeheerd is! zeide Raffles.

— O, maar het zal spoedig zijn meester weer hebben terug gevonden, of liever zijn meesteres, hernaam Harrow, reken daar maar op.

Brand wilde reeds de vraag stellen, of mevrouw Joan Coolidge dan ook op den post was, maar een snelle blik van Raffles waarschuwde hem, dat die vraag den grooten avonturier op dit oogenblik onwelkom zou zijn.

Raffles had trouwens reeds eerder seinen met zijn oogen gegeven, en wel aan Henderson, die zeer veel lust scheen te gevoelen, den strijd van zoeven, die nu beeindigd was, over te brengen op een ander terrein, en die twee agenten van de Beredene eens te toonen, dat zij volstrekt niets zouden hebben in te brengen tegen vier krachtige mannen, als die eens lust mochten gevoelen, het op strijd te laten aankomen.

Raffles dacht er echter niet aan, op dit tijdstip geweld te gebruiken. Het zou zeer onver-

standig zijn, want men kan in Londen, Parijs of Berlijn honderd maal meer kans ongestraft een agent onschadelijk maken dan in deze onmetelijke uitgestrektheid van sneeuw en ijs, waar men juist zou meenen, dat de enkeling even onvindbaar is, als een naald in een hooiberg. Het tegendeel is waar — juist omdat de enkeling opvalt in het hooge Noorden, en men zijn spoor slechts zeer moeilijk kan verbergen.

Als hier iets te bereiken viel, dan moest het met een list geschieden. De zaak was overigens zoo helder als de dag — tenminste van het standpunt der politie beschouwd. Svensen zou met mevrouw Coolidge geconfronteerd worden. Natuurlijk zou zij hem niet herkennen, daar zij hem nooit gezien had. Hij zou het haar trouwens evenmin doen. En daar de tusschenschakel, de man die het kistje stal zich achtervolgd wist, en het daarom met een smoesje aan Svensen in bewaring gaf, zeker niet zou komen opdagen — zoo stond de zaak voor den ongelukkigen pelsjager er inderdaad slecht voor — tenzij men iemand kon vinden, die zou getuigen, met of tegen zijn zin, dat het befaamde kistje inderdaad door anderen was gestolen!

Dat kistje — Raffles kende het reeds alsof hij het zelf getimmerd had, met zijn ijzer beslag, zijn stevig slot, zijn hengsels van touw en zijn eenen hoek, die waarschijnlijk door een val een knauw had gekregen.

Svensen had intusschen, blijkbaar vastberaden, afscheid genomen van zijn vrouw, die bitter weende. Zij spraken fluisterend met elkander, en de andere mannen hield zich bescheiden op eenigen afstand.

Toen hij eindelijk weer opstond zeide hij rustig:

— Ik ben nu klaar, jongens. Ik ben niet boos op jullie, want je weet niet beter, en ik zal rustig meegaan. Hier ligt mijn revolver — en hier is mijn jachtmes.

— Je kunt je troosten met de gedachte, Svensen, dat hier drie beproefde vrienden met je vrouw voortdurend aan je zullen denken, en dat zij niets zullen nalaten, om zoo spoedig mogelijk dit belachelijk misverstand dat zulke onaangename gevolgen voor jou heeft, op te lossen. Misschien zijn er op den post wel politiebeambten, die wat beter op het eerste gezicht een eerlijk man van een schurk zullen weten te onderscheiden!

En met deze laatste vriendelijkheid in zijn ooren kon Harrow zich met zijn gevangenen en het kostbare kistje verwijderen.

De honden waren nog vrij vermoeid, maar hij wilde geen tijd verliezen, de dieren werden dus weer uit hun slaap opgejaagd, de slede gleed naar buiten, de beide gevangenen namen er op plaats, de twee agenten bonden hunne sneeuw-

schoenen onder, wel wetend dat hun arrestanten niet de dwaasheid zouden begaan, op hun gewone laarzen over de pas gevallen, versche sneeuw te trachten te ontsnappen. Harrow klapte met de tong, en toen vertrok het kleine convooi, in oostelijke richting, den oever van de groote vischrivier volgend.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK V.

KRIJGSRAAD.

De slede was nog geen vijftig meter ver, of Raffles, die aandachtig menschen en honden had gadegeslagen, trad vlug het woonvertrek weer binnen, en stapte op het rustbed toe.

Hij vatte de hand van de vrouw, op wier wangen nog altijd tranen glinsterden, en zeide, vlug maar duidelijk sprekend :

— Wij zullen nu eens snel met elkander te rade gaan, Eline. Vrees niets voor Uw man, want ik zal niet rusten, voor ik deze zaak tot klaarheid heb gebracht, en de ware roovers in mijn handen zijn. Het moeten natuurlijk lieden zijn, die Owen Hicks en zijn vriendin Peggy Redhair goed kennen. Zeg mij eens kent gij den man, die tegelijk met Arne naar de post is overgebracht ?

— Ik ken hem alleen maar van gezicht. Hij moet een gevaarlijke, sluwe kerel zijn, die hier gelukkig niet dikwijls in de buurt kwam. Hij heet Ole Hansen !

— Ook een Zweed dus ?

— Ja.

— Is hij een persoonlijke vijand van Arne ?

De jonge vrouw had een diepe kleur gekregen, wende den blik af, en antwoordde aarzelend :

— Ik geloof dat hij Arne fel haat.

— Ah, ik begrijp het al ! zeide Raffles kortaf. Het is geen wonder — drie landgenooten, een mooie vrouw, de eenzaamheid hier, twee sterke, nog jonge mannen....

— Ik zweer U, dat ik hem nooit het recht heb gegeven, om te denken, dat hij mij iets waard was ! zeide Eline, weer even bleek als daareven.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan. Het maakt intusschen de zaak nog ingewikkelder. Als die Ole Hansen de waarheid weet, zal hij ze verzwijgen, al was het alleen maar om Arne te benadeelen ! Hoe dan ook, wij moeten zoo spoedig mogelijk naar den post.

— Gij wilt mij verlaten ? vroeg de jonge vrouw verschrikt.

— Een onzer zal hier blijven, om U te beschermen. Wij moeten tot iederen prijs trachten, ongeveer op denzelfden tijd aan te komen als Harrow en Snipe, en dat is zeer goed mogelijk,

want hun honden zijn zeer vermoeid. Er is geen sprake van dat zij dezen nacht den post nog kunnen halen. Beschrijf mij den weg eens nauwkeurig.

— Wel, het is heel gemakkelijk — men hoeft niets anders te doen dan den Noorderlijken oever te volgen van de groote visch-rivier, dan het Pelly-Meer geheel omtrekken, tot aan de vernauwing, die daarop volgt. Dan komt er weer een zeer groot meer, en het geheel vormt een soort van zandlooper. De post nu is juist gelegen op het punt, waar de twee helften van dien zandlooper elkander raken. Het is maar een enkel, groot blokhuis, met een ruimen stal er bij. Het wordt bewoond door een klein garnizoen, meestal niet meer dan tien man, onder bevel van een sergeant. En die geregeld worden afgelost in het barre jaargetijde. De agenten kunnen daar nieuwe honden, nieuwe sleden, wapens en kogels krijgen. Ook worden daarheen steeds de arrestanten gebracht, die in een straal van honderdmijlen worden gemaakt. Daar heeft het eerste verhoor plaats, en de sergeant maakt uit of de mannen die gevangen zijn naar de dichtstbijzijnde hoofdplaats zullen worden overgebracht.

— Wat is de dichtstbijzijnde hoofdplaats ?

— Fort Mc Murray.

— Dat ligt bij de stroomversnellingen van de Athabaska Rivier, niet waar ?

— Men kan die versnellingen uit het Fort duidelijk zien ! Met tien goede honden en met goede sneeuw kan men den afstand in tien dagen afleggen.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Geloofst gij van middag te kunnen opstaan ?

— Als het moet — ja !

— Ik denk niet dat het noodig zal zijn, maar men kan nooit weten wat er gebeurt. Ik denk dat de boeven voorloopig wel hun bekomst zullen hebben. Maar het is mogelijk dat de kerel die het kistje aan Mevrouw Coolidge ontstal en die van niets weet, hier terug komt teneinde het weer op te eischen, meenende dat de lucht zuiver is. Daarom zal ik dezen forschen knaap hier laten. Gij kunt immers

goed schieten ?

— Dat heb ik getoond, gisteren, graaf.

— Des te beter ! Indien het niet volstrekt noodzakelijk was, dat wij de post bereiken, voor men Uw man op transport heeft gesteld naar Fort Mc. Murray, zou ik U stellig niet verlaten, maar zooals het is, gaat het niet anders. Over een uur moeten wij vertrokken zijn. Brand, maak het middel eens gereed, dat je kent, en dat wij zelven wel gebruiken, als wij spoedig weer op onze krachten moeten komen. Geef er wat van in aan deze dame, opdat zij spoedig weer de oude zal zijn !

En jij Henderson, in den stal heb ik eenige geschaafde planken zien staan. Laadt die op de slede. Wij hebben immers gereedschap ? Goed zoo ! Er is ook een klein blik met teer en een kwast. Leg er de hand op, en vraag niets !

Raffles had dit laatste bevel op zachten toon gegeven, en de reus kroop zonder een enkele vraag te stellen door de lage tusschen-deur in den stal.

De honden lagen nog te rusten, verzadigd van hun laatste maal. Henderson nam het kleine, zware luik voor het lage venster weg, nu dit zonder gevaar kon gebeuren, en het licht stroomde naar binnen. In een hoek zag hij inderdaad eenige gladgeschaafde planken staan, en daarnaast een gesloten blikje met teer.

Hij onderzocht de slede zeer nauwkeurig, en bevond dat zij volkomen in orde was. Hij overtuigde zich dat het kistje met gereedschappen alles bevatte wat voor een herstelling noodzakelijk kon zijn — zaag, nijptang, hamer, schroevendraaier, bijtel, en schroeven en spijkers in overvloed.

Er was nog bijna twintig kilo gedroogde visch, en dat was niet zoo heel veel voor tien hongerige honden, die zwaar werk moeten verrichten.

Binnen een uur was alles voor het vertrek gereed. Henderson kreeg zeer nauwkeurige instructies, waaraan hij zich stipt zou moeten houden en de reus installeerde zich dadelijk in zijn driedubbele functie van ziekenverpleger, kok en huisbewaarder.

Hij kreeg de beschikking over een uitmuntend geweer, een der kijkers, een hakbijl een sterk, breed jachtmes, een paar dozen met geweren revolverpatronen, en voorts de vrije beschikking over den niet al te grooten voorraad levensmiddelen. Heel veel was er niet meer, want Svensen was juist voornemens geweest, over enkele dagen naar den post te gaan, met zijn jonge vrouw, om daar nieuwe levensmidde-

len in te slaan, zijden spek, bruine boonen, meel, en nog andere dingen.

Hij zou dus wat zuinig moeten zijn, en als hij er kans toe zag, mocht hij, de grootste voorzichtigheid in acht nemend, in de buurt van het huis een stuk wild schieten.

Eline zelve hoopte vurig, den volgenden dag weder op de been te zijn.

En tenslotte kreeg de reus een nachtverblijf aangewezen in een afgeschoten hoek van het groote vertrek.

In het hooge Noorden kan men het nu een-maa onmogelijk al te nauw nemen met de etikette — en Raffles wist wel, wat voor een soort man hij daar achter liet ter bescherming van de mooie, jonge vrouw van een anderen man. Hij had het goud van Hendersons karakter bij tal van gelegenheden kunnen toetsen als een edel, een zeer zeldzaam metaal.

Tenslotte werd de afspraak gemaakt, dat Henderson en de vrouw in geen geval het huis zouden verlaten, voor Raffles en Brand zouden zijn teruggekeerd, tenzij de noodzaak hen daartoe dwong.

In dat geval moesten zij trachten, zoo spoedig mogelijk den post te bereiken, en daarbij zoo min mogelijk afwijken van den rivieroever.

Het was twee uur in den middag, toen Raffles en Brand tenslotte afscheid namen, na een stevigen, warmen maaltijd, door Henderson toebereid.

De honden, goed uitgerust, doorvoed, waren weer voor de slede gespannen, en schenen vol werklust te zijn.

Raffles en Brand stonden een oogenblik voor het rustbed van de jonge vrouw, op wier gelaat al weer een blos te zien kwam, en de eerste zeide, haar handvattend :

— Wij hopen over vier dagen terug te zijn — en hem mee te brengen ! Op dat groote kind daar, met zijn berenlichaam, kunt gij rekenen als op een rots. Hij zal zich liever in stukken laten hakken dan mijn bevelen niet op te volgen, of U in den steek te laten. Als gij behoefte hebt aan conversatie, — noem het woord bioscoop, en gij zult voor een paar dagen bediend zijn ! Als onze James eenmaal over Gloria Swanson begint, over Pola Negri of over Marlene Dietrich, of Greta Garbo niet te vergeten dan heeft hij pratens stof voor een week ! Tot ziens — en reken op ons !

— Reken op ons ! herhaalde Brand met vaste stem, maar de goede jongen speelde comedie, want hij was er ver van, te vermoeden, wat Raffles eigenlijk in den zin had, en voor

hem was de gansche onderneming een put van de diepste raadsele, en de bevrijding van Arne Svensen een zaak, die veel meer kans tegen dan voor zich had.

De vrouw drukte hen beiden met veelzeggende kracht de hand, en prevelde met verstikte stem een paar woorden van dank.

Snel verlieten de twee mannen het goed verwarmde vertrek, en daarbuiten beet de felle koude dadelijk weer in hun gelaat.

Gelukkig scheen de zon, en de wind had maar weinig kracht. De thermometer immers stond op vijf en dertig graden onder nul!

De sneeuw was zeer hard, en slechts met groote moeite kon men thans nog het spoor waarnemen, door de zwaar beladen slede van de beide politiemannen, achtergelaten.

Binnen een uur zouden die twee geultjes, door de sledeijzers gemaakt, overbrugd zijn door een heel dun vliesje ijs, en als daar nogmaals wat sneeuw op viel, zou er niets meer te zien zijn.

Raffles klapte met de tong, de honden strekten hun gespierde lichamen, aangevuurd door den voorlooper, een bastaard, liefdespand van een Labradorhond en een Huski, waarvoor Raffles een vrij hoogen prijs had moeten betalen, want het dier was als „gangmaker” onverbeterlijk.

Top was daarenboven zeer schrandere, hij wist de gemakkelijkste plaatsen, het betrouwbaarste ijs en de gladste sneeuw onmiddellijk te vinden en een enkele beweging met de hand was voor het schrandere dier voldoende, te begrijpen wat zijn meester wilde. Hij was een speurder van de bovenste plank, en hij had nog een andere, uitmuntende eigenschap — hij blafte nooit, en was in dat opzicht de gelijke van de echte poolhonden, die evenmin blaffen, maar die hij overtrof in betrouwbaarheid en gehechtheid aan zijn baas.

Het dier zocht als bij instinct de luwte van de heuvels langs den oever, en de slede gleed voort, bijna onhoorbaar, terwijl de twee mannen aan weerszijden op hunne sneeuwschoenen er naast gingen, niet omdat de honden ook hun gewicht niet ook hadden kunnen voorttrekken, maar eenvoudig om niet te verstijven van koude op die hooggeladen slede.

Raffles hield het oog strak op den bodem gevestigd, en Brand was in gedachten verdiept.

Hij begreep dat men zich opnieuw ging storten in een avontuur, dat wel eens verkeerd kon afloopen, want Raffles had zich in dien

korten tijd al vrij wat vijanden gemaakt in deze streek!

Eindelijk kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg:

— Zou jij mij niet willen mededeelen, Edward, wat eigenlijk het motief is van deze koude wandeling?

— Wij gaan naar den post, Brand!

— Dat begrijp ik! Ik begrijp ook dat het doel is, daar te trachten, Svensen te bevrijden, maar ik kan niet inzien, hoe wij beiden dat moeten doen, terwijl de vrouw ons verzekerd heeft, dat de bezetting van dat politieblokhus steeds minstens tien koppen bedraagt!

— Ik denk er ook niet aan, Svensen te willen bevrijden — tenminste niet op de gebruikelijke wijze! antwoordde Raffles rustig. Als wij het niet met list kunnen aanleggen, moeten wij er maar van afzien, en pogen, de ware dieven in handen te krijgen — ofschoon dat een zaak zou zijn, die geruimen tijd in beslag kan nemen! Overigens — het is volstrekt noodzakelijk dat ik het kleine convooi inhaal, voor hij den post bereikt heeft!

— Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat — maar neen, ik mag onze kleine verrassing niet bederven door je ontijdig mijn geheim te verraden!

— Geloof je niet dat ze zullen trachten, nog dezen nacht den post te bereiken?

— Zij zullen wel wijzer zijn! Het is zeventig mijlen, en het is eenvoudig ondenkbaar, dat hun uitgeputte honden dat in een enkelen trek kunnen doen. Zij zullen stellig van nacht ergens hun kamp opslaan. Natuurlijk zal een van de agenten moeten waken, terwijl de andere slaapt. Dat gaat altijd zoo. Een moet de gevangenen bewaken.

De oogen van Brand begonnen te schitteren en hij riep uit:

— En in het donkere van den nacht wil je Svensen helpen vluchten?

Raffles keek Brand verwijtend aan en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Zou de koude belemmerend werken op je denkvermogen, Brand? Heb je er nooit van gehoord, dat de man die vlucht den schuld erkent? Neen, Svensen gaat rustig mee naar den post — maar ik geloof dat zij hem daar niet ang zullen houden, als mijn plannetje tenminste gelukt!

En daarmee moest Brand het voorloopig doen, want Raffles liet niets meer los. Zijn aandacht was nu uitsluitend bepaald bij de

omgeving en herhaaldelijk zochten zijn scherpe oogen den oostelijken gezichtseinder af.

Er was echter niets te zien van de slede der politie. Pas om zes uur in den avond, toen reeds lang die eigenaardige schemering heerschte, eigen aan deze breedten, en die geen dag is en geen nacht, liet Raffles een waarschuwenden, zachten kreet hooren, greep de rem van de slede, en de honden stonden onmiddellijk stil.

— Zijn zij daar? vroeg Brand onwillekeurig zacht sprekend.

— Ja, omstreeks een mijl voor ons — daar in die bocht van de rivier. De honden loopen zeer moelijk, en het zou mij niets verwonderen, als zij gingen kampeeren, aan den zoom van dat bosch daarginds, dat hen zal beschermen tegen den Oosten-wind.

Zij trokken nog eenigen tijd zwijgend verder, zeer voorzichtig. De weg daalde, en zij verloren de slede uit het gezicht.

Pas een kwartier later, toen de weg weer zachtjes begon te stijgen, kregen zij de politie-slede weer in het oog.

En thans was alles zoo dicht bij, dat een krachtig man op zijn sneeuwschoenen den afstand gemakkelijk in tien-minuten kon loopen.

Terzijde van het pad, dat langs den rivier-oever liep, en dat men 's zomers zeer goed kon onderscheiden, bevond zich een oopenstapeling van rotsen, die een voortreffelijke schuilplaats aanboden.

Daarachter verborgen de vrienden zich dan ook, en de honden werden uitgespannen.

Zij verwijderden zich echter niet, en Raffles achtte zich gelukkig, dat er geen spoortje wind was, want anders zouden de honden van beide kanten zeker de lucht van elkander gekregen hebben, en onrustig zijn geworden.

Onmiddellijk zochten de vermoeide dieren een goed plekje op, nadat Brand hen gevoederd had, en groeven zich bijna geheel in de sneeuw in, die, het is moeilijk om het te kunnen gelooven, voor het hondenlichaam een even warm dek schijnt te zijn als voor de madeliefjes en de crocussen.

Als men heel voorzichtig tegen de rotsen opklauterde, die een bergje vormden van omstreeks drie meters hoogte, kon men heel duidelijk in de rivierbocht het kamp van de agenten zien.

Zij hadden hun grooten tent opgezet, aan den zoom van het bosch, zoodat zij dit in het oog konden houden, en tegelijkertijd de vlakke aan den anderen kant van de rivier.

Zij hadden de slede met een stuk zeildoek

overdekt, teneinde bij sneeuwval hun kostbare levensmiddelen en hun ammunitie te beschermen tegen vocht.

Zij gebruikten een ruimen tweemanstent, en er was voor vier mannen wel plaats te vinden.

Daar een agent die een gevangene vervoert verstandig doet, niet te slapen, was zeker de afspraak dat er telkens een zou waken bij het helder brandende houtvuur dat tusschen den boschzoom en den tentingang was aangelegd.

In den gloed daarvan kon Raffles heel duidelijk de twee gedaanten van Harrow en Snipe zien bewegen. Waarschijnlijk bevonden hun twee gevangenen zich in of vlak voor de tent, zoodat hij hen niet kon zien.

Boven het vuur hing een ijzeren ketel, waaruit een veelbelovende damp opsloeg.

De honden liepen nog wat rond, zoekende naar een goed plekje voor de nachtrust. Raffles volgde met groote aandacht de bewegingen dezer dieren.

Tenslotte groeven zij zich in op eenigen afstand van de tent, vlak bij het bosch, in een soort van terreinplooi, en binnen enkele oogenblikken, nadat de sneeuw in het rond had gestoven was er niets meer van de dieren te zien!

Een grauwe schemering had zich over de aarde gelegd, en het vuur teekende zich hoe anger hoe duidelijker af.

Men zag hoe de twee ontwapende gevangenen bij het vuur schoven, en uit een klein eetpannetje met een korten steel met groote smaak iets nuttigden, dat zooveen bereid was.

Vreedzaam rookten toen de viermannen hun pijpen, alsof zij de beste kameraden waren, maar Raffles, die een geoeffend oog voor zulke dingen had, zag zeer wel, dat Harrow en Snipe hun plaats zoodanig hadden gekozen dat het de beide anderen onmogelijk was, zich door een snellen greep van hun wapens meester te maken.

Raffles had zijn nachtkijker ter hand genomen, en zag hoe Ole Hansen weer werd geboeid, maar dat Svensen toestemming kreeg, zich ongeboeid op zijn legerstede uit te strekken. Naar het scheen vertrouwden de beide agenten hem op zijn woord — of misschien vertrouwden zij ook wel op hunne revolvers. Toen nam Harrow een zware deken, wikkelde er zich in — maar zoo dat hij zijn geweer onmiddellijk kon grijpen, plaatste zich bij het vuur op een kistje waarin patronen hadden gezeten, stak zijn pijp aan, en maakte zich gereed, vier moeilijke uren door te waken, met zijn blikken op den

ingang van de tent, en dan weer op den bosch-zoom gericht.

Een oogenblik daarna hadden Brand en Raffles zich eveneens in hun slaapzakken gestoken, en geen minuut daarna sliepen zij.

Brand oordeelde dat het in het midden van den nacht moest zijn, want het was pikdonker, toen hij wakker werd door een beweging, die Raffles maakte.

Hij wreef zijn oogen uit, en zag bij het weifelende licht van de kaarslantaarn, die aan een haak aan een der tentpalen hing, dat Raffles was neergehurkt, een vrij zwaar voorwerp in een hoek van de tent scheen neer te zetten en zich toen met een tevreden zucht uitstrekke.

— Wat is er? wat heb je gedaan? Is er onraad? vroeg de jongeman, nog slaapdronken.

— Niets het minste onraad, Brand — stel je maar gerust. Ik heb een klein bezoek gebracht aan het kamp daarginds, dat is alles!

— Dat is alles? Maar ze hadden op je kunnen schieten! riep Brand verschrikt uit.

— Zij konden mij niet zien naderen. Er is een zware sneeuwstorm opgestoken, en het is een groot geluk, dat wij hier beschermd zijn door die rotsen. En wat ik gedaan heb — dat moet mijn klein geheimpje blijven, en dat openbaar ik pas, wanneer het mij gebleken zal zijn, dat mijn onderneming met een goeden uitslag is bekroond! En ga nu maar weer slapen, of tenminste liggen, want ik vrees dat ik je nog een kwartiertje uit den slaap zal moeten houden!

Inderdaad hoorde Brand nog eenigen tijd een zacht geklop, een gehamer, waarvan hij de beteekenis volstrekt niet begreep, want Raffles was met zijn rug naar hem toegekeerd.

En toen sliep de vermoeide Brand weer in, en hij zag niet, dat Raffles opnieuw uit de tent kroop, al weder met iets onder zijn arm, en in de duisternis verdween, terwijl de storm loeide, en de sneeuw in dikke vlokken neerviel, in de richting van het nog altijd helder brandende hoog oploaiende houtvuur.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK VI.

HET KISTJE VAN JOAN COOLIDGE.

Kapitein Elmer Winstone van de bereden politie was sedert eenige dagen in een niet al te rooskleurig humeur.

Hij was een streng man, maar strikt rechtvaardig voor zijn ondergeschikten, van wie hij veel vergde, maar nooit teveel.

Hij was geen salonkapitein, want hij had alle rangen bekleed, van aspirant af, hij had zelf jaren lang gezworven, te paard en met de hondenslede, onder een brandende zon en bij veertig graden vorst, en daardoor kon hij wéten, wat er geëischt werd van het weerstandsvermogen zijner manschappen.

Hij was niet jong meer, hij had nooit willen trouwen, hij was een beetje verzuurd op zijn eenzame post — en nu had dat bezoek van de Engelsche „ontdekkingsreiziger met een vraagteeken” zooals hij mevrouw Joan Coolidge spottend noemde, met haar aanhang van medewerkers hem heel wat last verschaft.

Om te beginnen waren er niet minder dan zeven personen, niemand scheen zich om het voedselvraagstuk te hebben bekommerd, en zoo was kapitein Winstone wel verplicht, „die hongerige bende leegloopers” te voederen van zijn eigen voorraad, die niet al te groot was, en berekend op een gemiddeld garnizoen van twaalf koppen.

De soldaten en de korporaals sliepen bijeen op een groote, gemeenschappelijke zaal, de twee sergeants hadden een kamer met elkander, de luitenant had er een voor zich, en zoo had ook de kapitein een flink vertrek, en nu had men alles ondersteboven moeten werpen om „de kudde van Coolidge” onderdak te verschaffen.

— Ik heb nog nooit zulk een troep gezien! had de kapitein woedend tot zijn luitenant gezegd, die juist van een inspectietocht was teruggekeerd. Hoe hebben die menschen zich de poolstreken en noordelijk Canada in den winter eigenlijk voorgesteld? Als een kunstijsbaan? Hoe dachten ze aan voedsel te komen — door den kruidenier op te bellen? Dachten zij dat de jongen van den slager iederen dag aan huis kwam hooren, of mevrouw soms iets

noodig heeft, zwezerik of lamskoteletjes? Je mag me gelooven of niet maar dat gekke schepsel heeft me gisteren gevraagd, met een gezicht als een oorwurm, of ik niet eens wat anders kon opscheppen dan die eeuwige erwten met spek! Ik heb haar gezegd dat raasdonders een uitstekend voedsel zijn, en dat ik heel blij was, haar nog spek te kunnen geven. Zij schrok van het woord, zij zei dat zij geen spek mocht eten vanwege de lijn, en ze is kwaad weggelopen. Vandaag krijgt ze in plaats van spek pemmican — daar zit geen aasje vet bij. En dat alles is nog het ergste niet. Ze weeklaagt maar over haar kistje met geld, en dat moet ik haar tot iederen prijs terug bezorgen, alsof het hier een bureau van gevonden voorwerpen is!

Dat alles had den kapitein knorrig gestemd, en dien morgen zat hij kwaad aan zijn pijp te trekken, met uitgestrekte beenen, voor zijn eenvoudige, ouderwetsch schrijfbureau, toen een van de soldaten de komst van Madame Joan Coolidge kwam aanmelden.

Nijdig legde Kapitein Winstone zijn pijp neer, gromde iets heel oneerbiedigs, maar zweeg, toen de ontdekkingsreiziger als het ware kwam binnen rollen, geheel in bont gepakt.

Hij stuurde den soldaat weg, bood zijn bezoeker een stoel aan, en begon, zoo vriendelijk als het hem mogelijk was:

— En wat kan ik voor U doen, mevrouw?

— Dat vraagt U, kapitein? Wel, ik wil mijn kistje terug, mijn kistje met geld? Ik kan niets doen, ik kan niets koopen!

— Wat zou U dan nog willen koopen? U heeft sleden, U heeft Uw instrumenten, U heeft goede honden en wapens!

— Maar ik moet een grooten voorraad voedsel inslaan, ik moet Eskimo's in dienst nemen, die als gidsen moeten dienen! klaagde mevrouw Coolidge.

De kapitein keek haar een oogenblik zwijgend aan, en begon toen:

— Ik heb U geen raad te geven, madame, maar als ik dat wel had, zou ik U in gemoede in overweging geven, die heele expeditie maar te laten varen, die geen enkel doel heeft!

Geloof mij, Victorialand is tegenwoordig precies evengoed bekend als Regent Street en het zou mij niets verwonderen als U er voor vijf stuivers Charley Chaplin kon zien in een bioscoop. En wat het Schiereiland ten Zuiden van Victoria land betreft, waarschijnlijk bedoelt U het Schiereiland Kant. Laat ik U mogen verzekeren, dat het onbreekbaar aan het vasteland verbonden is, en er ook niet van afgerukt zal worden, tenzij door een aardbeving.

De ontdekkingsreiziger keek kapitein Winstone van uit de hoogte aan, voor zoover haar dat mogelijk was, want ze was bijna twee voet kleiner, en zei toen geringschattend:

— Mijn waarde kapitein — neem mij niet kwalijk, maar dat zijn dingen, waarvan U geen verstand heeft, dat weten wij mensen van de wetenschap beter, geloof mij. Ik ga er in ieder geval heen, maar het spreekt dat ik eerst mijn kistje moet terug hebben. U zult toch niet willen dat ik mijn beklag indien bij den Engelschen Gezant te Washington?

— Mevrouw, hernam Winstone, die zijn geduld begon te verliezen, ik erken dat het zeer onaangenaam is, dat men U dat kistje met geld heeft ontstolen. Intusschen, ik kan niet inzien in hoeverre ik daar verantwoordelijk voor zou zijn, evenmin als gij te Londen den kapitein van Zijne Majesteits lijfwacht aansprakelijk zou willen stellen als men U in Oxford Street Uw handtasch ontroft. Zulke dingen gebeuren hier evengoed als in Londen — maar ik kan U verzekeren, dat wij de dieven hier vaker pakken dan in die veelgeprezen hoofdstad! Heb nog een paar dagen geduld, want het zou mij niets verwonderen, als mijn mannen spoedig met een gunstig bericht kwamen.

— Ik heb van nacht heel slecht geslapen, kapitein — kunt U mij soms helpen aan een beter matras?

— U heeft de beste matras die er op vijftig mijlen in den omtrek te krijgen was, madame, zeide de kapitein koeltjes. U heeft namelijk de eenige met kapok gevulde matras, die er, bij mijn weten boven den zestigen breedtegraad bestaat! Het is de matras waarop onze geeerbiedigde kroonprins, Zijne Hoogheid prins Edward tijdens zijn bezoek aan dezen post geslapen heeft!

— O, maar dan is alles in orde! riep de korte, kleine vrouw verrukt uit. Dat wist ik natuurlijk niet. Maar wat is dat daar buiten? Ik geloof dat daar twee van Uw mannen aankomen!

Kapitein trad snel op het raam toe, waarvan

men slechts met moeite de ijsbloemen kon weghouden.

Op de vrij ruime binnenplaats van de post was zooeven een slede komen aanglijden, getrokken door tien stevige honden, die onmiddellijk werden losgemaakt van het tuig, en dadelijk zich bij hunne makkers in de groote stallen gingen voegen, waar het warm was, en waar zij wisten dat versch voedsel hen wachtte.

Winstone herkende onmiddellijk Harrow en Snipe. Maar hij zag ook dadelijk, dat de linker-mouw van zijn sergeant leeg was, en dat hij den linkerarm in een verband droeg, en hij liet een vloek en een uitroep van ongeduld hooren.

— Zij hebben op hem geschoten!

— O, die arme man! riep de ontdekkingsreiziger. Maar wat dunkt U — zou hij mijn kistje gevonden hebben?

Winstone beet zich op de lippen en zeide kortaf, bijna onbeleefd:

— Ik hoop het voor U, madame! Ik wil U echter wel bekennen dat voor mij het behoud van een mijner beste mannen nog hooger staat. Zij hebben een gevangene bij zich, zie ik en — waarachtig daar is het driedubbel vervl... ik wilde zeggen: het drommelsche kistje! Is het dat niet?

Madame Coolidge drukte haar klein, stomp neusje heelemaal plat tegen de koude ruit, en riep toen opgewonden:

— Ja, ja dat is mijn kistje met ijzerbeslag! O, wat ben ik blij! Mijn heele expeditie zou in het water gevallen zijn, als ik dat geld had moeten missen!

De kapitein weerhield zich om iets zeer onhoffelijks te zeggen en hield het oog op de deur gevestigd. Een oogenblik later ging die open, en Harrow trad binnen, met het houten kistje onder den ongewonden rechter arm. Hij zette het haastig op de tafel om te kunnen salueeren, en maakte toen plaats voor Arne Svensen, en Snipe, die den kleinen optocht sloot.

— Je bent gewond, Harrow? Was de eerste vraag van de kapitein.

— Schot door den arm, chef. Ik vrees dat ik er een paar weken mooi mee ben.

— Heeft hij je dat geleverd? vroeg Winstone met een dreigenden Blick op Svensen.

— Neen, chef — dat is een cadeautje van Ole Hansen. Het spijt mij dat ik het bekennen moet, maar die is ons ontsnapt, want hij hadden hem ook beet. Hij had een kleine pistool

met maar een schot handig in de schacht van zijn laars verborgen, daarin hadden wij niet nagezocht, en van dat eene schot heeft hij bekwaam gebruik gemaakt, op een oogenblik dat wij hem ontboeid hadden om te kunnen eten. Het is nog geen drie uren geleden gebeurd.

— Maar heb je hem dan laten vluchten? Waarom niet op hem geschoten? Jullie weten toch dat die Hansen een gevaarlijke kerel is?

Harrow stond met gebogen hooft voor zijn chef, en de sterke kerel bloosde als een jong meisje, toen hij op zachten toon antwoordde:

— Ik was door mijn rechterarm geschoten, Chef, en met mijn linker hand schiet ik nog altijd niet al te best! Maar dat zweer ik dat ik het van morgen af ga leeren!

— Maar Snipe was er toch nog! riep Winstone toornig:

Snipe was heel bleek geworden, en hij ontweek den blik van den kapitein, toen hij antwoordde:

— Ik stond op eenigen afstand, chef, toen Hansen zijn poging deed, wel wetende dat het oogenblik gunstig was. Ik sprak met Peggy Redhair. Het was bij de Zonnerots. Er staat daar een kleine schuilhut van een pelsjager, die sedert lang niet meer gebruikt wordt. Ik bezweer U dat ik haar alleen maar ondervroeg maar die meid met haar verleidingskunsten, haar groote, vurige oogen....

— Zwijs maar! viel Winstone hem ruw in de rede. Jullie zijn bijna allemaal hetzelfde. Een mooie vrouw, al is ze een dievegge, al is ze een bandietenmeid, doet met jullie wat ze wil! Om kort te gaan, ze wist van de poging van Hansen, ze leidde je aandacht af, en ik mag nog blij zijn dat Harrow niet door zijn hoofd, en alleen maar door zijn arm geschoten is! Wie is die man? Maar stil eens — ik herken hem! Dat is Arne Svensen, de pelsjager! Willen jullie soms zeggen dat hij het kistje...

— Het werd in zijn huis gevonden, chef! zeide Harrow.

— Wat was zijn verklaring?

— Hij zeide dat het hem terhand was gesteld door den leider van een expeditie die naar Kant Schiereiland ging.

— Kent U dien man, madame? vroeg de kapitein, zich tot Joan Coolidge wendend.

— Neen ik heb dien man nooit gezien, maar destebeter herken ik mijn geldkistje! antwoordde de corpulente dame, met een begeerigen blik op haar eigendom.

— Het was dus een leugen, Svensen? Eerlijk gezegd — dat verbaasde me van je, zeide Winstone, den pelsjager strak aanziende.

— Ik heb het kistje inderdaad in bewaring gekregen van een man die zeide dat hij naar Kant ging, en dat hij het geld niet durfde medenemen, over een maand, zou hij het weerkomen halen. Een lange kerel van een jaar of vijf en veertig, schraal en mager, en met grijs haar. Dat is de waarheid, en ik kan er niets aan doen, als zij niet geloofd wordt.

— Was dat kistje gesloten, toen het ontvreemd werd?

— Natuurlijk! Ik heb den sleutel zelf in mijn zak.

— Wat zit er in?

— Dertig duizend dollar aan goud en papier, eenige plannen, brieven en mijn paspoort.

— Wees zoo goed het hier te openen, madame! zeide Winstone, op denzelfden kouden toon.

Joan Coolidge nam het kistje uit de handen van den kapitein aan zette het op tafel, haalde een kleinen sleutelbos te voorschijn, stak een sleutel in het slot, maar tevergeefs poogde zij, hem om te draaien.

— Wacht, ik zal U helpen! zoo wilde Harrow haar hulpvaardig bijstaan.

— Er valt niets te helpen, sergeant, zeide het ongeduldige dametje stampvoetend. Het slot en de sleutel zijn pas nieuw. U ziet zelf wel dat er niets verroest is. Alles was met rendiervet ingesmeerd. Maar die sleutel past niet — en — lieve hemel — het is ook niet mijn kistje!

Winstone kwam een paar stappen naar voren, en herhaalde op een toon van ongeloof:

— Wat is dat nu? Is het niet Uw kistje? Maar het moet Uw kistje zijn! Uw letters staan er op geschilderd!

— En het is hetzelfde ijzerbeslag — hetzelfde hout — maar niet het slot! Er is geen sprake van dat ik den sleutel kan omdraaien!

De kapitein fronsde de wenkbrauwen, en wendde zich tot Harrow met de vraag:

— Hoe zit dat nu, sergeant? Hoe verklaar je dat? Is dit het kistje dat je bij Svensen gevonden hebt?

— Wel — dat moet het wel zijn! hakkelde Harrow, met een uitdrukking van verbijstering op zijn gezicht. Geeft U mij dien sleutel eens!

Schouderophalend stelde Joan Coolidge, hem den sleutel ter hand, maar ofschoon Harrow een man van groote spierkracht was, slaagde hij er niet in, met zijn linkerhand den sleutel om te draaien, evenmin trouwens als Snipe, die het hem wilde verbeteren.

— Wel, het is duidelijk genoeg — dan heeft Svensen het slot geforceerd, en daarom werkt het nu niet meer! riep Harrow uit.

— We zullen wel zien! Roep Brown hier. Hij heeft wel honderd sleutels in zijn kleine smidse, een daarvan moet toch stellig passen.

Brown werd gehaald. Hij was soldaat en tevens smid, dierenarts en goochelaar. Een waar genie, en die de lange winteravonden vaak wist op te vroolijken.

Hij kwam met een kistje blinkend opgepoetste sleutels aandragen, en zei al dadelijk:

— Daar heb ik vast wel een sleutel op. Het is een gewoon bazarslot, dat op dat kistje zit.

En Brown had gelijk!

De vijfde sleutel deed het slot openspringen. Er was geen spoor van vernieling aan te zien. Toch vroeg Kapitein Winstone voor alle zekerheid:

— Is dat slot geforceerd geweest, Brown?

— Welneen, chef! antwoordde de soldaat zonder aarzelen. Er is geen krasje op te zien. Alles werkt uitstekend — zie maar!

En hij draaide den sleutel herhaaldelijk in het slot heen en weer, en iedereen keek toe, totdat een schorre schreeuw allen ontdaan deed opzien. Het was Joan Coolidge, die hem geslaakt had.

Zij had het kistje geopend, en staarde als verwezen naar den inhoud — eenige keisteenen en wat krantenpapier.

Er zat zelf voor geen Amerikaanschen cent waarde in dat kistje!

Een der agenten moest haar snel een stoel toeschuiven, anders zou zij zeker in zwijm zijn gevallen.

Toen prevelde zij schor:

— Alles weg! Alles gestolen! En — laat eens zien — het lijkt nu ook mijn kistje niet te zijn! Het kan het mijne niet zijn, anders had mijn sleutel moeten passen!

Kapitein Winstone beet zich op de lippen van ongeduld,

Hij wendde zich tot Harrow met de vraag:

— Zeg mij nu eens zeer precies, Harrow, wat er geschied is! Is dit het eenige kistje dat je in de woning van Svensen gezien hebt?

— Dat is het zeker — maar ik kan natuurlijk niet zweren dat er geen twee geweest zijn, die sprekend op elkander geleken! In dat andere zat dan misschien het geld — maar ik wil gekielhaald worden, als ik begrijp, waarom Svensen zich die moeite zou hebben gegeven

— Ik ben blij dat je het zoo inziet! hernam Winstone droogjes. Het is zelfs bijna onmogelijk dat hij datzelfde ijzeren beslag in zijn huis zou hebben gehad. Het is vrij ouderwetsch, en het wordt niet meer verkocht. Is je niets

opgevallen, Harrow? Je aarzelt? Dan zal ik het je zeggen! Het beslag is heel oud, bijna zwart van ouderdom, maar twee van de schroeven die het op zijn plaats moeten houden zijn splinternieuw — en daarbij een beetje te groot voor het gat, met het noodzakelijk gevolg, dat zij een weinig buiten het ijzer steken! Probeer eens met je schroevendraaier die nieuwe schroeven wat dieper in het hout te krijgen, Brown!

Brown probeerde het uit alle macht, maar in de schroeven was geen beweging meer te krijgen — en toch was het maar al te duidelijk dat zij niet aansloten, en de verdieping in het ijzer niet geheel vulden.

— Mij dunkt dat het duidelijk is! ging Winstone rustig voort. Heeft U niets van dien aard opgemerkt aan Uw eigen kistje, madame!

— Niets! riep de ongelukkige ontdekkingsreizigerster, die vocht met haar tranen en haar zenuwen. Al het ijzer was zwart geworden, en begon al te roesten. Die schroeven zaten er stellig niet in.

— Dan is dus het beslag van het eene kistje afgehaald, en om een ander bevestigd, teneinde het dan zooveel mogelijk op te doen gelijken. Deze letters op het deksel komen mij ook verdacht nieuw voor. Het kistje met geld is dus vervangen met een ander, dat waardeloos is. Het is nu maar de vraag wanneer dat gedaan is, en door wien! Dat Svensen het oorspronkelijke kistje met het geld kreeg, staat vast. Hier zit een onwraakbare getuige, die het verzekert en het desnoods bezweren wil. Nu is het verder onaannemelijk, of althans uiterst onwaarschijnlijk, dat Svensen een stel van deze hoekijzers in huis zou hebben gehad, die juist om dit kistje passen.

— Het kistje kon op maat zijn gemaakt! kapitein, merkte Snipe op.

Winstone knikte den man goedkeurend toe, en zeide:

— Inderdaad — dat zou een verklaring zijn! Maar — zij bevredigt mij toch niet geheel en al! Weet je volstrekt zeker, Harrow, dat onderweg het kistje niet verruild kan zijn tegen een waardeloos? Een van jullie heeft toch voortdurend gewaakt?

Toen trad Snipe vooruit, en zeide met een onzekere stem:

— Het is mijn plicht, kapitein, te bekennen, dat ik tijdens het waken korten tijd heb moeten slapen. Ik kan niet verklaren hoe het gekomen is. Ik zat bij het vuur, dat is waar, maar ik was volstrekt niet slaperig. Ik voelde plotseling

een scherpe pijn in mijn hand, alsof het midden in den zomer was, en zoo'n gemeene muskiet mij gestoken had. En bijna onmiddellijk daarna voelde ik mij dommelig worden, zwaar in het hoofd — Ik weet niet hoe ik het noemen moet. En ik moet precies een uur geslapen hebben, en Harrow moest mij zelfs wekken. En dat ik niet lieg kan ik bewijzen ook — ziet U mijn hand eens!

Hij stak zijn hand aan Winstone toe, en deze zag in het dikke van zijn duim in de rechterhand een zeer klein vuurrood stipje, omgeven door een eigenaardig bultje, een soort van ring, waar het vleesch opgezet was. Het geleek bedriegelijk veel op een entpok, twee of drie dagen na de bewerking!

— Droeg je geen handschoenen! vroeg de kapitein zeer verbaasd.

— Natuurlijk droeg ik die, Kapitein! Zonder dat zouden mijn handen zijn afgevroren! Ik begrijp wel wat U bedoelt — en kijk eens hier, in het dikke leder is een heel klein gaatje!

Winstone schudde het hoofd, en gromde:

— Dat is de gekste zaak waarvan ik nog ooit gehoord heb, en ik begrijp er geen sikkepit van.

— Misschien wilt U mij wel veroorloven, voor mij zelf te pleiten, kapitein! liet de rustige stem van Svensen zich hooren. De mannen hier hebben mij verdacht, en dat neem ik hun

niet kwalijk, want waarschijnlijk zou ik juist hetzelfde hebben gedaan, in hun omstandigheden. Maar als zij mij naar huis vergezellen, nu dadelijk, en daar het kistje niet vinden, het echte natuurlijk, dan zullen zij toch wel tot het inzicht komen, dat ik met den diefstal niets te maken heb! Tenzij men zou willen aannemen, dat mijn vrouw in het geheim is, en het kistje met de dertigduizend dollars ergens heeft verborgen!

— Is je vrouw alleen achter gebleven?

— Neen, onder bescherming van drie goede vrienden van mij. En dan — zij was nog te zwak om op te staan, gisteren. Zij zou zeker nog niet in de buitenlucht hebben kunnen komen.

Winstone dacht nog een oogenblik na, en zei toen kortaf:

— Jullie beiden gaan nu dadelijk met hem en met deze dame hier naar zijn huis terug. Neem verse honden. Doorzoek het huis nauwkeurig. En als je niets vindt — dan zou ik jullie aanraden, Arne Svensen behoorlijk je verontschuldiging aan te bieden, want dan is het zoo duidelijk als glas, dat hij met den diefstal niet uitstaande heeft, en zelf het slachtoffer is geworden van een mystifikatie, waarvan ik, eerlijk gezegd, zelf geen tittel of jota begrijp!

▲

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

---

▼

HOOFDSTUK VII.

DE BEKENTENIS VAN EEN STERVENDE.

Nog dienzelfden middag begaf de kleine stoet zich op weg. Men had twaalf honden moeten aanspannen, want Joan Coolidge, al of niet wereldreizigster, bekende weeklagend, dat zij niet in staat was, zich te bedienen van „de krankzinnige vodden” die men sneeuwschoenen noemt, en stond er op, per slede vervoerd te worden, hetgeen vier extra honden noodzakelijk maakte, terwijl men voorts een groot gedeelte van de gewone lading op de post moest achterlaten.

De geheele troep ontdekkingsreizigers, mannetjes en wijfjes stond dicht bij de deur van het hoofdgebouw, en wuifde de vertrekkende leider vaarwel, alsof zij regelrecht naar de Pool vertrok, in plaats van naar een plek, die op nauwelijks een dagreis afstand van de post gelegen was.

En de arme mevrouw Coolidge zou misschien van aandoening geweend hebben, als zij niet had geweten, dat die dierbare tranen onmiddellijk zouden bevriezen, en dat is zeer onaangenaam en pijnlijk gevoel.

Onherkenbaar, gelijkend op een reusachtige kluwen wol, zat zij daar op de slede, nu en dan klachten uitstootend, maar geen woord sprekend totdat tegen het vallen van den nacht de tent werd opgezet, waarin zij dadelijk het beste plekje opzocht, zich warme thee liet brengen, klaagde over het gedroogde vleesch, klaagde over het gebrek aan melk, zich oprolde als een egel, en sliep.

Wat Svensen betreft — Winstone had zijn mannen gelast, hem in het oog te houden, maar zonder dat het opviel, en hem in geen geval te boeien. Ook Svensen had weinig gesproken, maar dat was om een geheel andere reden.

Hij was diep gegriefd, verontwaardigd, omdat men hem ook maar een oogenblik had kunnen verdenken van oneerlijkheid.

Dit belette hem niet om rustig te slapen, en aan zijn beide bewakers de taak over te laten, beurtelings bij het vuur de wacht te houden.

Men brak den volgenden morgen vroeg weer op, en bij het rijzen van de zon, had men reeds een paar mijlen afgelegd, toen Harrow de honden tot staan bracht door een eigenaardig klappend geluid met de tongen zorgvuldig den grond onderzocht.

De laatste sneeuw was omtrent een etmaal tevoren gevallen, het vroom nog altijd, maar niet meer met zulk een hevigheid, en in de sneeuw waren, tenminste voor een geoefend oog, duidelijk eenige afdrukken te zien.

— Hebben jullie iets verloren? vroeg mevrouw Coolidge ongeduldig.

— Ja, mevrouw! De zaak is, dat Snipe verliefd is, hij heeft hier zijn hart verloren, en het woog hem zoo zwaar, dat het een gat in de sneeuw heeft geslagen, en nu kan de ezel het niet terug vinden! antwoordde Harrow met volkomen ernst.

Zelfs Svensen moest even lachen. Maar hij zeide toch hoffelijk:

— Er zijn sporen op de sneeuw gezien, madame!

— Van ijsberen? vroeg de ontdekkingsreizigster zeer ontdaan.

— Mevrouw, ik werk hier al zeventien jaren als trapper, mijn vader heeft hier veertig jaren gewerkt, en mijn grootvader nog langer. Dat is dus bijna een eeuw. Maar in al die honderd jaren heeft nog geen onzer ooit een ijsbeer, gezien, tenminste geen levende!

— Maar wij zijn hier toch in de poolstreek ! riep mevrouw Coolidge verontwaardigd, en vol ongelooft.

Svensen keek haar verbaasd en een beetje minachtend aan, en zeide met een lachje :

— Gij zijt hier evenmin in de poolstreek, mevrouw, als gij in Genua in de tropen zijt ! De poolcirkel is hier nog ongeveer een maand reizens vandaan — en daar pas treft gij ijsberen aan.

— Vetganzen dan ?

— Vetganzen komen niet zuidelijker dan Groenland, madame ! antwoordde Svensen, ongeduldig, en zich verbaasd afvragend, hoe het mogelijk was dat deze onwetende vrouw de dwaasheid had kunnen begaan, onderzoekingen te willen instellen in een streek, waarvan zij blijkbaar zoo weinig afwist. De mannen zoeken naar voetsporen van menschen ! Wie is het, Snipe ?

Snipe richtte zich op uit zijn gebukte houding, en antwoordde :

— Het is Ole Hansen, of je mag mij villen ! Je weet dat hij zijn sneeuwschoenen heeft weten mee te pakken, en uit de linker was een groote spaander gesprongen. Kijk hier eens — zie je dien indruk ?

Alleen een woudlooper of een pelsjager kon iets onderscheiden. Maar Svensen zag dan ook onmiddellijk, dat de ovale indruk van de sneeuwschoenen niet geheel gaaf was, maar een kleine indeuking vertoonde, of liever een heuveltje, daar, waar het brokje hout mankeerde.

Hij balde de vuisten, en zeide op zachten toon, zoodat mevrouw Coolidge hem niet kon verstaan :

— Laten wij dan voortmaken, mannen ! ik zal jullie alles vergeven wat je mij hebt aangedaan, als jullie je reppen ! Laat de honden loopen wat zij kunnen. Die schurk is mijn vijand, en — hij heeft het Eline al lastig gemaakt voor ons trouwen. Daarna heb ik hem nog tweemaal de deur moeten uitsmijten. De hemel weet wat de schooier in den zin heeft !

— Maar er zijn toch drie van je vrienden bij haar ? merkte Snipe op.

— Alleen zal hij ook niets durven beginnen. Maar wie kan zeggen of er niet nog altijd kameraden van hem in de buurt zwerven ? Of anders wacht hij misschien een gunstig tijdstip af, tot er een paar weg zijn om te jagen, en hij is er juist de man naar, om den overblijvende van een hinderlaag uit neer te leggen. Ik voel dat ik razend wordt, als ik aan die mogelijkheid denk.

Laten wij voortgaan, want bedenk dat hij op zijn minst zes of zeven uren voorsprong op jullie heeft !

— Komaan, Hansen zal het niet durven wagen, dadelijk naar jouw huis te gaan, meende Harrow.

— Dan ken je hem niet ! zeide Svensen somber. Hij is een schurk, een doortrapte, door en door slechte kerel, maar hij is moedig, als hij iets wil bereiken ! En waarom zouden wij talmen ? De honden zijn goed uitgerust.

— Ja, maar ik heb nog geen lust om al verder te gaan ! liet zich eensklaps de booze stem van mevrouw Coolidge hooren. Ik zie daar in de verte een heuvel dien ik wil beklimmen om hem te onderzoeken !

Zij rees half overeind op de slede, maar Svensen liet het bekende aanhitsende tonggeluid hooren, en de twaalf honden trokken zoo onverwachts aan, dat mevrouw Coolidge met een gillette van schrik op een blik scheepsbesluit terecht kwam, het volkomen verpletterde, en er verder het zwijgen toe deed, zich vast voornemend, desnoods bij den Engelschen Gezant te Washington in persoon haar beklag te doen, over zulk een schandelijke behandeling.

Vele uren achtereen bleven de honden op een gelijkmatige draf doorloopen.

De zon zou dien dag omstreeks vier uren boven de kim blijven, en door haar lagen stand wierp zij schier eindeloze schaduwen van de slede, de honden en vooral de mannen die zwijgend naast het voertuig voortgleden, op de sneeuw.

De omstandigheden waren zeer gunstig, want er werd niet te veel van de honden gevergd, die hun werk opgewekt deden, daar de sneeuw niet te hard was, maar ook weer niet zoo zacht, dat de slede te diep wegzakte.

Wat mevrouw Coolidge betrof, zij had bittere spijt over haar tocht, en zij bewees dit, door geen woord meer te zeggen, en men kon haar zelfs slechts met moeite onderscheiden van de rollen dekens, en pakken levensmiddelen, waartusschen zij was neergezonken. Waarschijnlijk sliep zij.

De zon was reeds weder in zijn neergang, toen de honden eensklaps hun oren spitsten, en zonder bevel daartoe te hebben ontvangen, van hun gestrekte draf, overgingen in een langzame stap.

De drie mannen stond in luisterende houding stil, achterdochtig om zich heenziende.

Zij volgden sedert een half uur den zoom van

het bosch, dat zich uitstreckte tot dicht bij het blokhuis van den pelsjager.

En eensklaps trof een maar al bekend geluid hun oor. Het geluid van geweschoten, scherp, klaar en duidelijk verneembaar in de heldere vrieslucht.

— Die duivels moeten zijn teruggekeerd! schreeuwde Svensen woedend.

— Maar hoe is dat mogelijk — wij hebben den heelen troep uitgeroeid! riep Snipe op zijn beurt.

— Uitgeroeid? Het mocht wat! Drie zijn er op den loop gegaan, een hebben jullie neergeschoten, en de anderen zijn door mijn vrienden opgeknapt? En jullie eenige gevangene is nog ontsnapt ook!

Svensen had het op een toon van heftige woede en verbittering geroepen.

— Het is net of ik hoor schieten! klaagde mevrouw Coolidge, die uit haar dommeling was wakker geschrikt.

— Het is maar een aardigheidje, mevrouw! stelde Harrow haar beleefd gerust. Zij doen het niet met opzet. Aanstands zullen zij er wel mee ophouden!

Maar er werd niet mee opgehouden — in tegendeel! Soms klonk het alsof er een heel salvo werd gelost, en na enkele oogenblikken riep Svensen bleek van woede uit:

— Het moet er veel meer dan drie zijn! Weet je wat ik denk, mannen?

— Laat eens hooren?

— De troep van Owen Hick is terug gekomen, om het kistje van mij op te vragen, dat een van de nieuwe leden, die ik niet ken, mij had toevertrouwd!

Harrow floot zachtjes, en zei, met een rimpel tusschen het voorhoofd:

— Dat zou een leelijk ding zijn! Dan wordt het een heele veldslag! Vooruit — wij moeten er op af!

De honden sprongen weer vooruit, maar een kwartier later konden zij niet verder gaan, want een verdwaalde kogel nam een oor van een hond mee, die woedend zijn buurman aanviel, meenende, te zijn aangevallen.

Het kostte groote moeite, de orde te herstellen, en zoo spoedig mogelijk zocht de kleine troep de beschutting op van het naburige bosch.

— Wees zoo goed om van de slede te komen, madame! zeide Harrow kortaf. Wij gaan een werkje verrichten, waarbij U ons slechts in den weg zoudt loopen!

— U is niet heel beleefd, sergeant! klaagde mevrouw Coolidge, maar zij kwam toch van de slede.

— Het spijt mij, mevrouw — maar voor beleefdheid is de tijd niet gunstig! Het is beter als ik mij zoo duidelijk mogelijk uitdruk. Gaat U maar plat op de sneeuw liggen, achter deze boom, en kom er niet achter van daan voor wij U komen halen, want er wordt daarginds geschoten als in een schiettentje op een kermis!

— Maar zeg dan dat ze moeten ophouden — U is toch politieagent! riep mevrouw Coolidge verontwaardigd.

— Ik zal naar hen toegaan en hen verbali-seeren, mevrouw! zeide de sergeant geduldig.

— Vertrouw je mij genoeg om mij een buks te geven? vroeg Svensen, die scheen te branden van ongeduld, om op zijn huis toe te snellen, waarvan men den schoorsteen kon zien boven een terreinplooi uit.

Harrow keek hem slechts even aan, nam toen zwijgend een reservegeweer van de slede, stak hem dat toe met een paar dozijn patronen, en zei alleen maar:

— Vooruit — en opgepast!

De honden hadden zich dicht bij elkaar en als bij instinct achter de slede opgesteld.

Nu en dan sloeg een blijkbaar verdwaalde kogel met een eigenaardig, zuigend geluid in het harde hout van een der dikke boomen aan den woudzoom.

Zich op hun buik voortbewegend kropen de mannen behoedzaam voort, totdat zij de situatie eensklaps in haar geheel overzagen.

Uit het huis werd geschoten, en blijkbaar door meer dan een persoon. Opnieuw waren de rotsholen tegenover dat huis bezet met aanvallers, en Svensen wist onmiddellijk te verzekeren dat het de mannen van Owen Hicks moesten zijn.

Degenen die daar waren stonden op hun beurt bloot aan het vuur van een klein groepje personen, dat zich blijkbaar had genesteld op den top van een gemakkelijk te beklimmen heuvel omstreeks vijfhonderd meters voorbij het huis. En dat schieten van weerszijden moest raak zijn ook, want tot tweemalen toe hoorden de drie mannen een rauwen gil, en eenmaal zagen zij, door de boomen heen, een zwarte gedaante voorover storten, na een paar wankelende passen te hebben gedaan, en van een hoogte van dertig meters uit het rotshol op het graniet daar beneden met een doffen slag te pletter vallen.

Maar er werd nog van een vierden kant gevuurd, bij tusschenpoozen, schuin voor het huis, en daar moest ergens een eenzame schutter verborgen zijn, daar ergens in het kreupelhout.

Svensen hief voorzichtig een weinig het hoofd op, liet een sissend geluid hooren, en fluisterde:

— Ole Hansen! als ik het niet dacht! God dank, hij heeft het huis niet kunnen binnen komen, — ik ga er een einde aan maken!

Voor een der mannen hem had kunnen tegen houden, was hij opgesprongen, en snelde, het geweer in den aanslag, op de plek toe, die hij zooeven had ontdekt. De sneeuw verdoofde aanvankelijk zijn schreden. Hij zag een vrouw, plat voorover liggend, zonder wapen, die hij onmiddellijk als Peggy Redhair herkende, hij zag het roerlooze lichaam van een man, die stervende was, en in wien hij den kerel herkende die hem het kistje had toevertrouwd, en daar was ook Hansen, liggend op een knie, en rustig schietend op het huis.

Waarschijnlijk bediende hij zich van het wapen, dat de doodelijk gewonde man met het grijze haar en het smalle gezicht had moeten prijsgeven.

En het drama voltrok zich in weinige oogenblikken. Hansen hoorde tenslotte iets verdachts, kreeg Svensen in het oog, richtte zijn geweer op hem en vuurde. De kogel schaafde den pelsjager een stuk van het halsvel af, en hij schoot op zijn beurt — maar volmaakt vruchteloos, want in zijn dolle woede had hij vergeten, een patronenmagazijn in den grendel van zijn wapen te schuiven.

Hansen had zijn korte pels opgerukt, en trok een groot, breed mes uit zijn gordel. Svensen was geheel ongewapend. Om een paar seconden te winnen slingerde hij zijn geweer in de richting van den aanvaller en de kolf trof hem tegen het hoofd. Hij wankelde, en reeds was de pelsjager bij hem, en brullend van woede omstrengelden de twee mannen elkander, zich met moeite staande houdend op het sneeuwdek.

Hansen wist zijn rechter arm vrij te maken en hief met een lach van zegepraal het vlijmscherpe mes op om toe te steken, toen Peggy Redhair op de noodlottige gedachte kwam hem te helpen, door Svensen bij een been te grijpen. Hierdoor verloor hij het evenwicht, en beide mannen stortte ter aarde. Hansen liet een kreet hooren, die geleek op het gebrul van een getroffen dier, en het volgende oogenblik verslapte de greep van zijn linker arm. Het gevest van zijn mes was tegen een boom-

stronk terecht gekomen, en hij had zich als het ware zelf gespitst op het puntige lemmet, dat tot aan het gevest in zijn rug was gedrongen en het hart had doorboord. Op het geschreeuw waren de beide agenten komen toelooopen, de revolvers gereed tot schieten, en Harrow knielde naast den zwaar gewonden man, neer, wiens oogen reeds braken.

— Zoo, ben jij het, Berkeley? zeide Harrow hoofdschuddend. Zoover is het dus met je gekomen! Jij doet mee?

— Dat is de man die mij het kistje gaf, zeide Svensen, nog hijgend van de inspanning.

— Is dat zoo? Berkeley? vroeg Harrow. Man, om 's hemelswil, spreek! Je bent niet altijd een bandiet geweest, bedenk dat op dit oogenblik, nu je voor den oppersten Rechter gaat verschijnen! Deed je het?

De man knikte met moeite bevestigend.

En met evenveel moeite ving Harrow deze woorden op:

— Hicks had gestolen van dat gekke wijf — die naar de Pool zocht, geloof ik! En omdat Svensen mij niet kende — droeg hij mij op — het kistje zoolang bij hem te laten.... omdat jullie ons.... op de hielen zaten....

— Zoo, dat is genoeg, Berkeley! Je hebt goed gedaan met het te bekennen. Misschien kunnen wij nog iets voor je doen.

— Neen — het is afgelopen — ze schieten daar drommels goed, in dat huis! Svensen, ben je niet te boos op mij?

Hij deed een zwakke poging om zijn hand op te lichten, en Svensen greep die hand en zei eenvoudig:

— Ik ken je niet, en ik vergeef het je. Moge God je ziel genadig zijn!

Er gleed een vreemde glimlach over het gelaat van den man, en toen verstrakte dat gezicht, het hoofd viel achterover, en hij stierf.

Het overige handelde zich al zeer snel af. De drie mannen begonnen onmiddellijk de rotsholte onder vuur te nemen, en dat met zoo-veel uitwerking, dat zij nog twee bandieten naar omlaag schoten, terwijl de rest ijlings het hazenpad koos, zich lieten afglijden langs de helling, buiten schot, en men hoorde aan het wilde blaffen van een dozijn honden, dat zij hun heil in een snelle vlucht zochten.

Tien minuten later kon Svensen zijn jonge vrouw in zijn armen sluiten, en Raffles en Brand de hand drukken, die zich sedert den vorigen nacht reeds weer in het huis bevonden.

Alles werd snel opgehelderd — op een punt

na, en dat was de verblijfplaats van het oorspronkelijke kistje met geld. Dat was alleen aan Raffles bekend, en hij vond volstrekt geen aanleiding, er met een woord over te reppen.

En dit des te minder, toen hij persoonlijk mocht kennis maken met de weeklagende, jammerende ontdekkingsreiziger, die verplicht was, een expeditie op te geven, waarvan

niemand het nut inzag — behalve misschien zij zelve.

Pas een week later ging Raffles het kostbare kistje weder opgraven op dezelfde plek te midden van de lage rotsheuvels bij de rivier, waar hij het in dien kouden nacht had verstopt, na Snipe te hebben bedwelmd met een der fijngepunte projectielen uit zijn windbuks.

De volgende aflevering bevat :

ROODE PEGGY.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en panteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

groote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene panteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België : **HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.**

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885